

**DOBŘÝ
RÁNO**

—

Jiří Dědeček

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Dobrý ráno
Básně z let 1987–2020

Jiří Dědeček

Znění tohoto textu vychází z díla [Dobry ráno](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Limonádový Joe v Praze v roce 2023.

§

Text díla (Jiří Dědeček: Dobry ráno), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 10. 1. 2025.

OBSAH

Předmluva autora	25
MĚSÍC NAD SÍDLIŠTĚM.....	27
Čím budu	28
Doteky	30
Sadem, lesem, parkem	32
Na cestě	34
Americkej film	36
Kdo přijde po mně	38
Holky a knížky	40
Mladý holky	41
Břízy	43
Devadesát devět holek ze sta	45
Balada o dámskejch bundách.....	46
Veselé Vánoce	48
Srdce	50
Dobry ráno	52
Blues pro jednu slečnu	54
Den, kdy nejsem s Tebou	56
Ponurá chvíle	57
Trosky Tvého profilu.....	59
Okno v paměti	61
Zimní sny	63
O samotě s tebou	65
Blues pro stárnoucí ženy	66
Tvé oči	67
Nehoda.....	68
Nevěra	69

Loučení	71
Děti zvěrokruhu	73
Malej pes	75
Vánoce na Marsu	77
Pes, Franta a Kant	78
Všichni hroši	80
Sluneční sele	82
Psiště	84
Kočky z Letný	86
Ondatra	88
Blues pro cizího pejska	90
Trilobit	91
Noční můra	93
Hroch	94
Vlčí gramatika	96
Zahraj mi	98
Umlkly stroje	100
Co mám na srdci	101
Probděná noc	102
Raníčko	104
Návštěvní den	106
Z hospody domů	107
Běsi	108
Světlo z Měsíce	110
Člověk, to zní hrdě	112
Pochod adolescentů	114
Melancholie	115
Rozhovor s Pepkem	117
Stárnutí	119
Slova	120

Dilema	122
Životní režim	124
Večerní splín	125
Měsíc nad sídlištěm	127
Kain	129
ZNĚLKY	130
ZNĚLKY INTIMNÍ	131
O pesimismu	132
O úspěchu	133
O důstojném skonu	134
O kompozici hrůzy	135
O ateismu	136
O duši	137
O dvou školách zdarma	138
O divné skleslosti	139
O první ranní sklence	140
O mé trapné průměrnosti	141
O smutném pánovi	142
O vzdušných zámcích	143
O jarním znehodnocení osoby	144
O probouzení chtíče	145
O bolestné cestě	146
O vnitřním zmatku	147
ZNĚLKY ADRESNÉ	148
O panáku fackovacím	149
Pro odbornou kritiku	150
O síle tištěného slova	151
Pro vědu a techniku	152
O míře kompromisu	153

O epigonech	154
O vyhrocení	155
O mesiáši	156
O blbosti	157
O zuřivém fořtu	158
O právu psance	159
O třech taktických bodech	160
O lyrice	161
O skromnosti	162
ZNĚLKY SPOLEČENSKÉ	163
O tom, co už tady bylo	164
O četbě mezi řádky	165
O tahání za fusekli	166
O sladkosti hesel	167
O těžkých dobách	168
O provinění	169
O chudobě	170
O dobrých vztazích	171
O posmrtné slávě	172
O zákulisí	173
O přechodu kvantity v kvalitu	174
O zachování hmoty	175
O pravdě	176
DEFILÉ	177
Cyklus	178
Bolest	179
Ošklivá věc	180
K podstatě	181
Polcení nestoudníka	182

Sebeovládání po ránu	184
Tápání v interiéru	185
Až navěky	186
O veliké řepě.....	187
Pochybnost	188
Pohádky	189
Filozofie	190
Ostych	191
Loučení	192
Totožnost.....	193
Znehodnoceno	195
Beztrestně	196
Pohanství.....	197
Porucha	198
Blažené snění	199
Charakteristika	200
Neštěstí	201
Mžik	202
Instrospekce	203
Introverze	204
Smutek.....	205
Dilema	206
Koncepce	207
Rodokmen	208
Tajemno.....	209
Analýza	210
Trápení	212
Kotečky	214
Detail	215
Život	216

Oči	217
Otázka času	218
Malé písničky	219
Komplex	220
Nářek poražených	221
Proměna	223
Myšlenka na smrt	224
Dospívání	225
Parte	226
Tesáky sem, tesáky tam	227
Defilé	228
Sen	229
Král vysílá své vojsko	230
Vlasy	231
Malá zvířata	232
Na starý motiv	234
MŮJ VŮZ	235
<i>Zasklená hovada</i>	236
<i>Můj motor v chodu</i>	236
<i>Povrch se páře</i>	236
<i>Cesta se leskne v dešti</i>	237
<i>Taková noc</i>	237
<i>Můj vůz jde ztuha</i>	237
<i>Zas můj vůz někam jede</i>	238
<i>Měsíc mi ztlumil</i>	238
<i>Troubím</i>	238
<i>Sešlápnu spojku</i>	238
<i>Jedu stovkou</i>	239
<i>Bolí mě oči světly</i>	239

<i>Zas můj vůz hlasitě</i>	239
<i>Dokud mi kontrolky svítí</i>	240
<i>V motoru klepe</i>	240
<i>Výpary lahodí</i>	240
<i>Už přes týden jsou dusna</i>	241
<i>Kam se město valí?</i>	241
<i>Zastavím Chčiji</i>	241
<i>V zavazadlovém prostoru</i>	242
<i>Co se mi hlavou honí</i>	242
<i>Nade mnou nebe</i>	242
<i>Tlumiče tlumí</i>	243
<i>Okno mé hledí do dále</i>	243
<i>Na cestách mezi</i>	243
<i>Nazpět</i>	244
<i>Jedu dál ale slepou</i>	244
<i>Moji milí</i>	244
<i>Mazlím se s řadící pákou</i>	245
<i>Skleněná drť</i>	245
<i>Duše splaskla</i>	245
<i>Zaměstnanci Shellu</i>	246
<i>Ve stínu lípy</i>	246
<i>Přejel jsem řeku</i>	246
<i>K půlnoci v hučení kol</i>	247
<i>Prší</i>	247
<i>Turecký kamion</i>	247
<i>Plech rachotí</i>	248
<i>Nedbají čáry</i>	248
<i>Za jízdy V letu</i>	248
<i>Jedu</i>	249
<i>S myšlenkou na smrt</i>	249

<i>Jen tak beze svědků</i>	249
<i>Živ už jen zpola</i>	249
<i>K duši ateisty</i>	250
<i>A proč Tamten</i>	250
<i>Tak řídíš Bytí</i>	250
<i>Můj čtyřtakt jako Betlém</i>	251
<i>Nohu na plynu</i>	251
<i>Balada Cukrák</i>	252
<i>Instalace antény</i>	255
<i>Chvilka s písničkou</i>	256
<i>Nejdražší senzor</i>	257
<i>Sportovní přenos</i>	258
<i>ZDF</i>	259
<i>Obrázky z venkova</i>	260
<i>Chvilka s reklamou</i>	261
<i>Seriál</i>	262
<i>Úchylný havíř</i>	263
<i>Přestávka</i>	266
<i>Noční zprávy</i>	267
<i>Dálkové ovládání</i>	268
<i>Závěr vysílání</i>	269

VĚCI PO MRTVÝCH	270
<i>V příštím roce celkem beze změn</i>	271
<i>Po čtyřiceti</i>	272
<i>K moři</i>	273
<i>Až budu sám</i>	274
<i>Mlčení</i>	276
<i>V tu chvíli</i>	277
<i>Tuhle</i>	279

Mercedesem	280
Noc	281
Dům po mamince	282
Věci po mrtvých	283
Zaprášený cukr	285
Televize	286
Oběť	287
Úleva	288
<i>S dlaní na náhrobním kameni.</i>	289
Máma není doma	290
Ob generaci	292
Jak umřít	293
Otec	294
Kamufláž	295
Dvojí život	296
Mami	297
 HAIKU HAIEČKU	 298
I/ HAIKU	299
Víteř ve větvích	300
Děšť na sklo buší	300
Mrholí do stran	300
Přestalo pršet	300
Na město prší	301
Čtverylka kapek	301
Hory se choulí	301
San José září	301
Polední hrůza!	302
Nad mořem svítá	302
Motýli v kleci	302

<i>Břečtan obrůstá</i>	303
<i>Sopečný kráter</i>	303
<i>Nešťastné moře</i>	303
<i>Špinavé dítě</i>	303
<i>Nabízí šperky</i>	304
<i>Chomáče pěny</i>	304
<i>Předměstí stínu</i>	304
<i>Oblaka shora</i>	304
<i>Krvavě rudé</i>	305
<i>Vlny se tříští</i>	305
<i>V rozpadlém domě</i>	305
<i>Pěna si sedá</i>	305
<i>Střevíček v dráze</i>	306
<i>Je zapotřebí</i>	306
<i>Vrnící kočka</i>	306
<i>Ve světě koček</i>	306
<i>Na šňůře prádlo</i>	307
<i>Rozbité brýle</i>	307
<i>Žárovka praskla</i>	307
<i>Večerní smutek</i>	307
<i>Den</i>	308
<i>Nehybný rybář</i>	308
<i>Nákladní vlak</i>	308
<i>Červená tramvaj</i>	308
<i>Vltavské mosty</i>	309
<i>Jde z komínů dým</i>	309
<i>Petřín je modrý</i>	309
<i>Veslice mlaskla</i>	309
<i>Ohňostroj končí</i>	310
<i>Ježečku, ježku!</i>	310

<i>Pole se vlní</i>	310
<i>Nymfeum</i>	310
<i>Zrcadlo</i>	311
<i>Zvlčilost v srdci</i>	311
<i>Naděje doutná</i>	311
<i>Černá veverka</i>	311
<i>Nekřičet nahlas</i>	312
<i>Zahřměním dveří</i>	312
<i>Skřivan se vznesl</i>	312
<i>Jeptišky v černém</i>	312
<i>Zlomené srdce</i>	313
<i>Láska mnou proudí</i>	313
<i>Miláčku, nepij</i>	313
<i>Na tvém zápěstí</i>	313
<i>Miláčku, pospěš!</i>	314
<i>Zamrzlá ústa</i>	314
<i>Pod vodou křičím</i>	314
<i>Vlnami vzhůru</i>	314
<i>Kalné vody jdou</i>	315
<i>Veliké moře!</i>	315
<i>Za oknem svítá</i>	315
<i>Co vidím z okna</i>	315
<i>Zapadá slunce</i>	316
<i>Klášterní okna</i>	316
<i>V okenním skle se</i>	316
<i>Špinavá okna</i>	316
<i>Pospíchám domů</i>	317
<i>Onémí míza</i>	317
<i>Spadaným listím</i>	317
<i>Pohřební průvod</i>	317

Zdusané pole	318
Pahýly lip	318
Daleké jaro!	318
Do zdi	319
Kuchají ryby	319
Zaváté hroby	319
Zima pomalu	319
Muškáty žízni	319
Umlkli ptáci	320
Řádové sestry	320
Třezalka voní	320
Úsvit se trhá	320
Inverzní mraky	321
Mlhou se tyčí	321
II/ HAIEČKU	322
Dlažba se blyští	323
Oslizlé střechy	323
Prší a prší	323
Opičí oči	323
Slunce je delfín	324
Tma nemá konce	324
Dnes jsem měl kliku	324
Motýl a had	324
Africkým prachem	325
Zoufalství špíny	325
Pod kýlem šumí	325
O černou notu	325
Letadlo klesá	326
S rukama v klíně	326
Musí to být	326

Odletět k jihu.....	326
Kočí hlavy	326
Prapory vlají.....	327
V plameni svíčky.....	327
V kuželu světla	327
Úsvit a hory	327
Vesmíre věčný	328
Nůž na dopisy.....	328
Zrezivět suše	328
V nehybném těle	328
Ubohý kretén	329
Strukturou zdiva	329
Tóny klavíru	329
Skřípění vlaku	329
Hebounký samet.....	330
Miluje pítí	330
V červeni střešní	330
Marně mi spílá	330
Šlápěje v písku	331
Nahoře bez	331
Uvnitř mé hlavy	331
Obejmout vody	331
Kry	332
Tvé okno svítí	332
Zhasla denice	332
Venku se smráká.....	332
Venku se jasní	333
Podzim už sklízel	333
Ohýnek z klestí	333
Ve víně mušky.....	333
Námraza bílá	334

<i>Léto odplouvá</i>	334
<i>Zorané pole</i>	334
<i>Zavírám branku</i>	334
<i>Po pluhu brány</i>	335
<i>Všechno uvadá</i>	335
<i>Mráz mezi stromy</i>	335
<i>Pláň zasněžená</i>	335
<i>Ledový příkrov</i>	336
<i>Sníh nemá svědky</i>	336
<i>Ledový vítr</i>	336
<i>Zmrzlé květiny</i>	336
<i>Srpnové ráno</i>	337
<i>Podbělem zvu tě</i>	337
<i>Rozdrtit kytku</i>	337
<i>Temno se drolí</i>	337
<i>Mlha jde z polí</i>	337
<i>Parky jsou pustý</i>	338
<i>Poslední haiku</i>	338
<i>JáMy</i>	339
<i>Soumrak se modře rozlévá</i>	341
<i>Jako tok horské říčky</i>	342
<i>Úděl otce</i>	343
<i>Mobil</i>	344
<i>Neděle</i>	345
<i>Vzpomínka</i>	346
<i>Výročí</i>	347
<i>PC</i>	348
<i>JáMy</i>	349
<i>Je večer modravý</i>	350

Angiolo Poliziano:

RISPETTI E DISPETTI (Poklony a pošklebky)	351
RISPETTI	352
Jaký to plamen (Che fiamma)	353
Tma sedá (Oscuro viene)	354
To vítr v noci (La tramontana della notte)	355
Ach zapomněl jsem (Oh smemoravo).....	356
Zatímco pláču (Mentre sto qui piangendo).....	357
Jsem mrtvý muž (Sono uomo morto)	358
Nenávidím tě (Che rancore)	359
Už zapomíná (Dimenticanza)	360
Blíží se zvolna (Adagio imminente)	361
Tvé okno svítí (La tua finestra illuminata)	362
Zlomený měsíc (La Luna spezzata).....	363
Jen žádné slzy (Nessun pianto)	364
Čí ruce asi (Che mani poi)	365
On zámek má (Ha un castello).....	366
Spatřil jsem portrét (Mi apparve il suo ritratto)	367
Nedoufám téměř (Quasi non spero).....	368
Bez vás můj život (La vita mia senza di voi)	369
Ó Pane odpusť (Perdona oh Signore)	370
Sabrino pomoz! (Aiutami Sabrina!)	371
Víš je to horší (È peggio, sai)	372
Tři důvody jsem (Tre motivi).....	373
Musíš mě zabít (Mi devi uccidere)	374
Získala časem (Da tanto tempo)	375
Sliboval jsem ti (Ho fatto tante promesse)	376
Duše trýzněná (Un' anima in pena)	377
Když Luna vplouvá (Quando la Luna scivola pian piano) ..	378
Ne zrovna šťasten (Felicità imperfetta)	379
Buď prosím něžná (Sii soave ti prego)	380

DISPETTI	381
Kdekterý Florentán (Ogni Fiorentino).....	382
Všechny ty ženy (Tutte le donne)	383
Inu tak... (Ebbene...)	384
Jenom pár věcí (Solo alcune cose).....	385
Starý muž (Uomo vecchio).....	386
Já budu čekat (Aspetterò).....	387
Miláčku (Tesoro mio)	388
Říkej si co chceš (Puoi dire quel che vuoi).....	389
Trápit se umím (So stare in pena).....	390
Zoufej si se mnou (Disperati meco)	391
Každý můj pocel (Ogni mio bacio)	392
To se tak říká (È presto detto...).....	393
Proč netrápí se (Perche non si dispera)	394
Já také vím (So anche io).....	395
Co je to se mnou (Cosa mi succede)	396
Jsem povrchní (Sono spensierato)	397
Co je ve mně (Il migliore il peggiore).....	398
Vy bledá kurvo (Voi donna infame)	399
Hleďte si svého (Non badateci)	400
Jak den a noc (Come giorno e notte).....	401
Má láska vpravdě (Il mio amore davvero).....	402
Týdny jsem ležel (Settimane giaqcui)	403
Už jsem syt (Ormai sono sazio)	404
Kdybyste aspoň... (Magari fosse vero...)	405
 BALADY Z BANKOVNÍHO SEKTORU.....	 406
Za penězi	408
Prachy	409
V bankovním sektoru	410

Vánoce	411
Manželské spoření	412
Daňový subjekt	413
Dva lichváři	414
Dva bankéři	415
V Oberbance	416
Bankovní účet	417
Přes přepážky	418
Peníze	419
Oběživo	420
Dva magnáti	421
Oligarcha	422
Penále	423
Těžce	424
Karta VISA	425
Majitel pinu	426
Investice	427
Nouveau riche	428
Uzávěrka	429
Platím	430
Před směnárnou	431
Zkorumpování	432
V našem bankovním ústavu	433
Dotace	434
Aktiva	435
Zaplatil jsem daně	436
Odčitatelné	437
Úrok	438
Bankovky ševlí	439

POŠTA SHORA	440
Pošta shora	441
Neschopen spánku.....	442
Dva bílí osli	443
Zkratky	444
Zlomené zlo.....	445
Ze snů.....	446
Výplachy databáze.....	447
Rožmitál.....	448
Zpěv	449
Kolika snu	450
Sen	451
Tepaní strážlící	452
Bosky	453
Nečistý jehlan.....	454
K membráně nebes	455
Pomalý dostih.....	456
Rozkoly v ohbí	457
Sen	458
Bezmezné	459
Prázdnota	460
Snídá	461
Veselý autobus	462
Prýskání.....	463
Trpaslík	464
Bílé schody	465
Zaklet.....	466
Umře	467
Ovčácký pes	468
V ústrety	469

Podstata hluku	470
Sumčími vousy	471
Vyhlídká dovnitř	472
Modlitba	473
V reflexi dění	474
Ve tmě	475
Všechno je malé	476
Šumění	477
Drama	478
Cela	479
Samota	480
Odumíraje	481
Tiše	482
Zjevení	483
Modré slzy halenek	484
A blues	485
Ediční poznámka	487

*Zvláštní poděkování příteli
Prof. RNDr. Břetislavu Friedrichovi, CSc.*

Předmluva autora

Tuto knihu jsem se rozhodl vydat ke svým sedmdesátým narozeninám, abych si udělal radost. Jde sice o sebrané spisy, přesto však budou scházet práce z pěti oblastí: texty písní, verše pro děti, prózy, publicistika a překlady. Co zbývá? Básně.

Kniha tedy obsahuje především onu tvorbu, kterou nezpívám, nýbrž spíše recituji, pokud ji vůbec prezentuji jevištně a nenechávám ji pouze ke čtení. Tady se samozřejmě nabízí otázka, kde je pro mne ona dělicí čára mezi písňovým textem a básní. Mimo fakt, že zazpívat se dá i jízdní řád, tkví pro mne ten rozdíl především v hloubce a neuchopitelnosti sdělení: v básni se snažím zachytit nezachytitelné, v písňovém textu popsat zažitá a viděná. Druhé obsahuje refrény, rytmus a rým a čeká na hudbu, první by mělo fungovat i bez toho. V básni má každé slovo hlubší význam, písňovým textem může jen volně proletět. (Musím ovšem poznamenat, že když jsem v průběhu sedmdesátých a osmdesátých let minulého století psal první sbírku tohoto souboru, *Měsíc nad sídlištěm*, považoval jsem ji za sbírku básní, to až přátelé Burian, Skoumal, Mišík a další mi z básní postupně nadělali písňové texty...)

Tento svazek tedy obsahuje skoro všechny básnické sbírky, které mi vyšly od roku 1987 do roku 2020, až na výjimku, kterou představuje sbírka erotické poezie *Slizské písně* (Galén, 2011). Po zralé úvaze jsem se rozhodl ji nezařadit, protože pro jednu bych se rád prezentoval jinak než jako kašpar.

Já mám sice kašparství moc rád a na pořouchlosti celý život stavím, ale stejně jako do svých koncertů nezařazuji potemnělé verše, v nichž se domnívám překračovat pud sebezáchovy, proto-

že bych publikum naladil na nesprávnou notu, tak zase v této knížce si nepřeju mít nadbytek bezbřehé srandy. Ona se mi sem beztak občas vkrádá, ale už jí, doufám, není tolik, aby přehlušila volání celku.

Přeju dobrou četbu.

Jiří Dědeček

MĚSÍC NAD SÍDLIŠTĚM

Čím budu

Čím budu, to bys neuhádla,
chci se stát kouskem tvýho prádla,
mám k tomu vzdělání i věk,
snad pro mě najdeš volnej flek.

Chci se stát vzorkem na halence,
záplatou na tvé podprsence,
mám k tomu vzdělání i věk,
snad pro mě najdeš volnej flek.

Chci se stát gumou do kalhotek,
napjatě čekat na tvůj dotek
a držet si ten skvělej flek,
dokud mě nepřetrhne vztek.

Vztek na ty podezřelý kvítka,
co si tě hladí po nohou,
ovinou se ti kolem lýtka
pod záminkou, že rostou v trávě,
protože jinde nemohou.

Na to jim nikdo neskočí!
Já je trhám a dávám krávé,
kvítka jsou pastva pro dobytek,
zatímco lýtka pro oči.

Snad pro mě najdeš volný místo
na těle nebo někde blízko,
o prachy nejde, vždyť mě znáš,
chci dělat všechno, co mi dáš.

Jak noční hlídač tvýho těla,
řas, rukou, lýtek, boků, čela,
jak noční hlídač držet stráž,
občas se zeptat, jak se máš.

Doteky

Zbytečně se celej
balím do deky,
stejně budu cítit
Tvoje doteky,

stejně budu myslet
nejvíc na dlaně,
hladilas mě totiž
velmi prohnadě.

Jedno torpédo
Tvýho doteku,
dobře mířený,
stačí člověku,
jedna exploze
Tvého pohledu —
a to ostatní
tuším dopředu...

S prvním dotekem
už jsem ztracenej,
už jsem na háku,
už jsem chycenej,
marně od Tebe
prchám v panice.
Pozdě. Mám Tě rád.
Konec štvance.

Jsem z toho jak vejce,
celej naměkko,
jen co mě to přejde,
půjdem daleko,

za nemravnej obzor,
za plyšovej drát,
na růžovej palouk
a tam si budem hrát.

Sadem, lesem, parkem

Sadem, lesem, parkem,
je to nádhera,
vláčí jednu holku
štěně boxera.

Kdo tu koho vede,
kdo tu koho venčí?
Snad to bylo jasný,
dokud byl pes menší.

Já si myslím svoje,
když tam vyvádějí,
ta holka je moje
a ten pes je její.

Jak ji táhne parkem,
tak ji táhne žitím,
a když je mi smutno,
tak se taky chytím.

Držím se vší silou,
obě ruce levý,
a když je mi smutno,
ona o tom neví.

Sadem, lesem, parkem,
je to nádhera,

vláčí jednu holku
štěně boxera.

Když mám z lidí křeče,
když mě bere stres,
má holka mě vleče
jako ji ten pes.

Na cestě

Půjčil jsem si auto mého kamaráda,
i když říkal, že mu nechodí,
jedu k holce, která mě má ráda,
ale myslí, že se ke mně nehodí.

Kašlu na předpisy, na dopravní značky,
jen když tam tu káru dokopu,
policajti laděj vysílačky,
raněný mi kynou z příkopů.

Auto sákne potem, auto sákne krví,
ani nevím, kterou skupinou,
jenom Rh faktor poznám napoprvý,
dárce prominou...

Čeká na mě holka, z dálky už se tlemí,
nejlepší si šetří na konec,
a já za ní jedu zešeřelou zemí,
už se těším jako pitomec.

Zabuším na dveře, ona řekne Dále,
vlezeme si na gauč v pokoji,
pohladím ji něžně po horizontále,
ať se nebojí.

Auto sákne krví, auto sákne potem,
vlasy se mi lepí do čela,

co chodec — to oběť, co patník — to totem,
čtyry válce — kapela.

A už na mě bliká její maloměsto,
zpomaluju asi na stovku,
už si svlíkám hadry — reflexivní gesto,
už se řítím mimo vozovku...

Vzbudil jsem se s hrůzou asi v devět ráno
(sběhlo se to tuším ve středu),
v hlavě křeč a pusto, v cimře nevětráno...

No víckrát za ní nejedu.

Americké film

V kině už se zhaslo, promítačka vrčí,
všichni lidi žerou karamelky,
jenom moje holka sedí, kouká, mlčí,
voči takhle velký.

Promítačka vrčí, film je s titulkama,
je to story chlapa — lháře, skety, krysy,
je to drama
a mý holce tvrdnou rysy.

Já jsem na tom filmu trval neoblomně,
americký filmy, to bude má zhouba,
ovšem teďka koukám, že je to film o mně,
jenže mě tam hraje nákej trouba.

Připomíná slizký žurnálový chlápky,
i ty řeči vede trochu mastný,
moje kočka sedí, zatažený drápky,
všecko je jí jasný.

Mrkne na to plátno a pak mrkne na mě,
blesknou zoubky, vrzne opěradlo —
a už si mě nese jako krysu v tlamě
pod sedadlo.

Lásko moje sladká, filme americkej,
proč ten konec vždycky bejvá krutej?
Zhatily jste jeden mladej život lidskej,
teď tu ležím sám a zakousnutej.

Kdo přijde po mně

Už mě má holka, už mě střídá,
ztratila se mnou celej rok,
kdo přijde po mně, ať je třída,
já jsem jen opilec a cvok.

Už mě má holka, už mě mění,
já bysem do tý lásky kop,
stačí dát čistý povlečení,
abysem zmizel beze stop.

Pár věcí ovšem nevyčistí,
ty jsem jí natlouk do hlavy,
kdo přijde po mně, ten to zjistí
a zmocní se ho obavy.

Uslyší od ní moje věty,
možná i celý souvětí,
objeví moje tajný světy
s mou holkou ve svém objetí.

Tak jim to zvolna začne skřípat,
až jednou, takhle v neděli,
ona mu řekne: „Ty jsi případ.
Jestli chceš, budem přáteli.“

Už mě má holka, už mě střídá,
s módou je nutný držet krok,

kdo přijde po mně, ať je třída,
já jsem jen opilec a cvok.

Kdo přijde po mně, čerti vědí.
Ten chlápek s tváří tajemnou,
ten po mně pro ty po něm zdědí
to, co já po těch přede mnou.

Holky a knížky

Holky a knížky, já už jako malej
jsem prosazoval tohle srovnání,
holky jsou jako knížky, když se balej
a nejlepší jsou v prvním vydání.

Holky a knížky, když se chystám k spánku,
jedny i druhý na mě doráží,
každá má aspoň jednu špatnou stránku
a kvanta velmi krásnejch pasáží.

Holky a knížky, to jsou divný věci,
zdají se stejný jen tak, od oka —
kožená vazba, sem tam blbý kecy,
ořízka zlatá, cena vysoká.

To ovšem pouze když se kouká z výšky,
zblízka jsou holky lautr jinej svět:
nedaj se totiž půjčovat jak knížky,
brzy by měly rozervanej hřbet...

Mladý holky

Když luna chladně masakruje davy
a milenci jdou do kina,
maj mladý holky prapodivný stavy
a špatně se jim usíná.

V hlavách jim vrtaj těžký nebozízky,
až provrtají těsnění,
a holky rázem lehký jako třísky
se oddávají běsnění.

Člověk si říká: Nabalím si holku
a budu ji mít hodně rád.
Hřeje ji v zimě, ochlazuje v horku,
aby jí bylo akorát,

začne si myslet, že je to to pravý,
trápí se, když ji nevidí,
netuší ale, jak se holka baví,
až se to dozví od lidí...

Když mladý holky jsou moc dlouho samy,
nesvědčí jim to, já to znám,
ze tmy se na ně šklebí chlípny tlamy
a holky neví kudy kam.

Ale jen chvíli neví kam a kudy,
potom si rychle vzpomenou,
promluví jejich zasunutý pudy
a holky jim daj zelenou.

Břízy

U lesa roste řada bříz,
kmeny jak nahý dívčí těla,
a tam já chodím na striptýz,
aby to stará nevěděla.

Řekla by, že jsem nestyda
a že mě čeká tvrdej režim,
proto když večer nehlídá,
seberu se a už tam běžím.

Vím, že se tak tak stačím dotknout v běhu
bílýho prádla barovejch tanečnic,
který na rozdíl od běžnýho sněhu
ne a ne roztát, i když je pořád hic.

Tak tak se ještě zeptám ledabyle,
která by měla pro mě teď večer čas,
a každá mlčí jako rybí filé,
takže já mizím. A zejtra přijdu zas.

U lesa roste řada bříz,
kmeny jak nahý dívčí těla,
a tam já chodil na striptýz,
než se to stará dověděla.

Chtěla mě stáhnout zaživa,
brečela, že si vzala blbce,
a pak mě zamkla do chlíva
a vobjednala dřevorubce.

Devadesát devět holek ze sta

Všecky holky píšou stejným slohem,
když nás chtějí poslat do háje,
jak se jedná o poslední Sbohem,
každá kecá, ať je, jaká je.

Všecky holky mají stejný zbraně,
způsobují stejný zranění,
furt nám něco říká: Bacha na ně!
Ale stejně se nic nezmění.

Devadesát devět holek ze sta
stejnou věc nám zkouší naznačit;
stejný slova, stejnej tón i gesta,
stejný voči — jen je zatlačit.

Všecky holky mají stejný plány,
stejnou smůlu, stejný starosti,
stejný práva, sem tam stejný pány,
stejný řeči, stejný tajnosti.

Všecky holky mají stejný šance,
hned jak přijdou na to podstatný:
každej chlap je — kromě konta v bance —
stejnej jako všichni ostatní.

Balada o dámskejš bundách

Jsem zaujatejš vůči dámskejš bundám,
svlíkám je s celým ramenem,
jak ňákou vidím, tak ji zkrátka sundám
a umlátím ji kamenem.

Umlátíl jsem jich jistě dobrou tunu,
ale jen za tmy, poslepu,
když totiž vidím svítit bledou lunu,
celejš se strachy rozklepu.

Něco mi říká, abych dámu oblík,
že všeccka sranda přestává,
když leze nebem fosforovej rohlík
a svítí hlava nehlava.

To jsou ty chvíle, kterejch se dost bojím,
jen když tu dámu oblíknu
a zakopu a zamaskuju chvojím,
jen tak jim občas uniknu.

Až na ty bundy žil jsem celkem skromně
se svojí ženou Emilkou,
která si všimla jako první v domě,
že trpím drobnou úchylkou.

Vzápětí jsem ji ovšem přistih v šatně
ve fialový větrovce.
Měsíc tou dobou svítil trochu matně
na ženatý i na vdovce...

Veselé Vánoce

Zatím ať roste, kyne, praská
naše prasátko na mince,
my si je totiž vykucháme
až v polovičce prosince.

Za mrzký peníz nakoupíme
nejlacinější pozlátka,
celí se do nich zabalíme
jak prvotřídní cukrátko.

A pak snad časem s trochou štěstí
a s náležitou protekcí
budeme viset na stromečku
po boku slavných kolekcí.

Řetězem prapodivných náhod
ozdobíme tu jedličku
a přední hollywoodskou hvězdu
napíchnem přímo na špičku.

Na svět si budem ukazovat
prstem skrz trsy prskavek
a na hlavy si nastříkáme
sněžný chemický přípravek.

Pevně se k sobě připoutáme,
například poutem emoce,
a až nás někdo začne trhat,
řeknu: Veselé Vánoce.

Srdce

Přenechám ti srdce,
a to za pakatel,
co s ním zkusím, nemáš ponětí:
buší do mě jako
pomatenej datel
do stožáru vysokýho napětí.

Buší neodbytně
na vrátka mejch přání
jak výběrčí zvláštních poplatků,
dělá ze mě šelmu
z lesů, vod a strání,
jen se ozve klapot dámskejch podpatků:

Podpatky i srdce buší
na bubínky pánskejch uší,
který shodou okolností
rostou na mý hlavě.

Krtek touhy, chtíče, citu
podrejš mou autoritu,
dámská chůze na mě zkrátka
nepůsobí zdravě.

Zrychlí se mi krevní oběh,
jako kdybych právě doběh,

bělmo se mi zbarví rudě,
tváře popelavě...

Omotám si hlavu
hermetickým hadrem,
nasoukám si koudel do uší,
ocelovej kramflek
protknu levým ňadrem,
ať mi tam srdce tolik nebuší.

Když to nepomůže,
ukrutně ho spráskám,
pak posbírám jeho ostatky
a hodím je k nohám
pouličním kráskám
pod rytmicky dusající podpatky.

Dobry ráno

Dobry ráno,
kdo mě to budí?
Je to zrzečka
s propadlou hrudí.
Dobry ráno
a pusy mi dává,
pak si před zrcadlem
s ohněm zahrává.

To je pěkný,
ty gesta pomalý,
mně se to líbí
tak nedokonalý,
je to pěkný
a mně to nevadí,
že proporce kulhaj
a barvy neladí.

Dobry ráno
a voči veselý,
to jsou ty chvíle
sladkokyselý,
líbí se mi to, líbí,
tak sladce trýznivý,
dokavad ty vlasy
nezešediví.

Dobry ráno,
kdo mě to budí?
Je to zrzečka
s propadlou hrudí.
Dobry ráno
a červená dáva,
noc to namíchala
a den rozdává.

Blues pro jednu slečnu

Nad modrou ulicí už svítá,
ztichla poslední hospoda,
zevnitř mě hřeje litr vodky
a chodník zespoda.

Nad modrou ulicí už svítá,
krvácí pokousaná měď
a ty červený mraky voní
tak jako tvoje pleť.

Ta voní medem, víc než voní včela,
tou samou vůní vábila mě včera,
ta voní víc, než včela voní medem,
voní nám do rytmu a voní pod pohledem,

ta voní trávou víc než tráva sama,
a když ji hladím, voní pod rukama,
ta voní trávou víc než sama tráva,
a mně se slov a dechu nedostává...

Nad modrou ulicí už svítá
a město už se probouzí
a co se stalo, to je passé,
jak říkaj Francouzi.

Když jsem chtěl běžet po Tvý stopě,
objel mě smykem Velkej vůz,
a vejfuk smazal vůni kůže
a motor přerval blues —

Den, kdy nejsem s Tebou

Den, kdy nejsem s Tebou,
jako bych nežil,
jako bych někde všechny svoje smysly
bejval zpeněžil.

Den, kdy nejsem s Tebou,
odprodávám zrak,
už do hospody trefím stěží
a domů nevímjak.

Den, kdy nejsem s Tebou,
střelím chuť a čich,
ať nemám přehled, co je čistá voda
a co je čistej líh.

Den, kdy nejsem s Tebou,
udám hmat i sluch,
nazdařbůh bloudím po posteli
a vošahávám vzduch.

Den, kdy nejsem s Tebou,
nemůžu bejt sám.
Flákám se špínou toho města
a prodávám, co mám.

Ponurá chvíle

Dobabral jsem se ke štěstí,
tak aby bylo evidentní,
když na mě padla bůhvíproč
ponurá chvíle a dekadentní.
Hopsa hejsa hopsa,
náladu mám pod psa.

Prý na mě působí magické vlny,
kosmické záření, sluneční skvrny.

Tak vylezu na balkón a zaspílám slunci,
jak mizerně plní svou skvrnitou funkci,

co je to nedělí,
než začne hřát,
než ledu zavelí:
Zastavit — tát!!!

Slunce však hucuje, spějeme k dubnu,
to jen já, miláčku, blbnu a blbnu.

To je tím, že se mi po Tobě stýská,
to je tím, že už Tě nevidám zblízka.

To se mi stýská po vláskách
jemných jak ruka po mechu,

jak tráva v lesních jahodách,
jak pampelišky po dechu,
jak heboučká srst slunečnic.
To se mi stýská z plných plic.

Trosky Tvého profilu

V troskách Tvého profilu
padací most víček
pro mě nestojí.

František měl přesilu,
a tudíž i klíček.
Už je po boji.

Moje srdce na grilu
baskervillský psíček
nikdy nedojí.

Bral bych i místečko k stání,
moci Tě vidět z anfasu,
nořit se do svítání
do vlasů do pasu.

Líbat Tě na všechny strany,
na devět desetinných míst,
na oblosti i hrany
a uslyšet Tě příst.

Trosky Tvého profilu
však se zvolna řítí,
až mě rozdrťí.

Hynek loví Jarmilu
potrhanou sítí
těsně před smrtí.

A to srdce na grilu
dozlatova svítí.
Už se nevrší.

Okno v paměti

Zeptal jsem se, jak je ti,
a tvůj pohled odvětil mi,
že máš okno v paměti,
tak jsem zase ztich.

Tvoje okna v paměti
vznikaj totiž jako filmy:
když to není pro děti,
udělá se stříh.

Nejkrásnější pasáže
vezmou za svý radši celý,
nakonec se ukáže,
že to byla lež.

Nejkrásnější pasáže
nejsou ani pro dospělý,
kdo mi to teď dokáže,
když ty nemůžeš?

Vypila jsi s velkou slávou
trochu vodky s rajskou šťávou,
mejdan začal bujaře,

představa, že máš mě ráda,
padla na mě jako kláda
na spícího dřevaře.

Vypila jsi s velkou slávou
trochu vodky s rajskou šťávou,
ale teď mi piješ krev.

Spotřeba je čím dál větší,
o čemž mimo jiné svědčí
i můj bídnej zjev.

Prej máš okno v paměti,
já myslel, že jsou to klepy,
povídání pro děti,
ale je to tak.

Vmetlas mi ho do tváře,
mezi víčky drtím střepy,
běž a volej sklenáře,
nebo ztratím zrak!

Zimní sny

Když sebou o zem šlehne sních,
mé sny jsou subtilní jak
Tvoje černé cvičky,
dělají tlapky po polích,
jsou samý pláč a samý smích,
hned pletou copánky
a hned zas pletou smyčky.

Když za oknem se zmítá mráz
bezmocně zemdlenými
do skla tepe křídly,
mé sny jsou samý splín a špás
a ráno se mi vstává snáz,
když ani sny mi kousek
z Tebe nenabídly.

Než mě však do dnes vzbudí
umělé dýchání,
sním s probodnutou hrudí
v transfúzi svítání:

Uťaté horizonty plavou
v červených bystrinách,
sním s prostřelenou hlavou
v provlhlých peřinách.

Když tuhne všecko mimo rtuť,
i uši jezevčíkům
mrazem trčí vzhůru,
má lásko, chvíli se mnou bud',
s Tebou má sen tak sladkou chuť,
že bez Tebe se mění
v hořkou noční můru.

Když sebou o zem šlehne sníh,
vyhřezlé červánky mi
suplují Tvou něhu,
jateční úsměv na rtech Tvých,
syrové maso v závějích,
masíčko, maso bílé
skryté v rudém sněhu.

O samotě s tebou

S tebou o samotě,
to je samosebou,
zase budu mluvit
o samotě s tebou.

O samotě s tebou
mluvit o samotě —
tuplované pusto,
dvojitý kůl v plotě.

O samotě s tebou
v mileneckém páрку,
v hlavě zakousnutou
pilu singulárku...

Blues pro stárnoucí ženy

Dokavad kvetem
jako kytky na záhoně,
jsou laskaví a veselí,
však skončíme jak
dostihoví koně —
až klopýtneme,
tak nás odstřelí.

Život se promění
v rozorané pole:
dál vlečou koničky
nelítostný pluh.
Co bylo nahoře,
ocitá se dole.
Zavírá se kruh.

Zůstanou jenom
poloprázdná alba,
strnulý, černobílý svět
obrázků z minula...
A úsměv nad nimi
jak oprýskaná malba:
Můj Bože, to je let...

Tvé oči

Tvé oči táhnou Evropou
a vraždí na potkání,
co zavraždí, to zakopou,
a všecko na počkání.

Pak bloudí světem bez lidí,
šťastné, že nejsou ničí,
co mají vidět, nevidí,
co uvidí, to zničí.

I mě teď mrazí pohledem
a čekají, kdy uhnu,
a já, jak ryba pod ledem,
moc neplavu, spíš tuhnu.

Tvé oči, lstiví vrahové,
tvé oči, třpytky štikám,
tvé oči věčně hladové,
tvé oči, cesty nikam.

Ty dojímá jen slzný plyn
a televizní hříčky.
Tvé oči, párek guillotin,
mě setnou svými víčky.

Nehoda

Po nebi plují vzducholodě,
ze kterých padá omítka,
brouzdáš se nahá proti vodě,
sladce ti zvoní kopýtka.

Vzduchoplavci nám vlídně kynou
a půjčují si kukátka,
tvá ňadra řadí nad hladinou
jak rozpustilá koťátka.

Vilný faun na nás míří flétnou,
povětrím sviští perutě,
supové se již záhy slétnou
ke všem, kdož leží nehnutě.

Náhle však hvízdla meluzína,
kolem se přehnal vlkodlak
a plátky růže tvého klína
rozfoukal vítr do oblak.

Nevěra

Nevěra se nevyplácí,
končívá to funusem,
už mou holku funebráci
zasypávají humusem.

Žádná hudba tady nezní,
když ji dávají do země,
jen já zpívám, že jsem bez ní
jako ona beze mě.

Stála tam s tím virtuosem
vysvlečená donaha,
s jiným by to seklo o zem,
já jsem silná povaha.

„Kdo tu holku vysvlík,“ ptám se.
On řekl: „Moje piáno,
párkrát jsem jí přehrál Brahmse,
no a měl jsem vyhráno.“

Klávesnice náhle zrudla
a jen zvolna zasychá,
komorní A, to je kudla
zaražená do ticha.

Žádná hudba tady nezní,
opus ani rock'n'roll,
jen já zpívám, že jsem bez ní,
chvíli v dur a chvíli v moll...

Loučení

Nebem táhnou mraky
každej na svou stranu
a já táhnu taky,
já tu nezůstanu.

Byl bych zůstal s chutí
na nedělní oběd,
mraky mě však nutí
neprodleně odjet.

Ženou mě jak psíci,
jak bílí pudlové,
dej mi aspoň lžíci
polévky nudlové.

Ach, děvče můj, děvče,
skvěle umíš vařit...
Proč jen se nám nechce
život ve dvou dařit?

Sbohem, rudé líce,
co bylo, to není,
nedáme si více
pěkné pozdravení.

Nic nám nevychází,
ani slunko zrána,
ani těch pár frází,
než se zavře brána.

Děti zvěrokruhu

Znáš ty šťastné
děti zvěrokruhu,
když se řítí
snovou dálnicí?
Na rtech nosí
úsměv jako duhu
a náš dech je
studí márnicí.

Vnitřní slunce,
výheň v nadhlavníku
rozpaluje
nitro génia.
A ten hošík
narozený v Býku
stoupá jako
balón hélia.

A ta dívka
narozená v Panně,
do poslední chvíle
v rozkvětu,
usmívá se,
nastavuje dlaně,
v nezadržitelném rozletu.

Znáš ty šťastné
děti zvířetníku?
Marně se jim
díváš na prsty,
zřídka míváš
slunko v podhlavníku,
zřídka míváš
v očích paprsky.

Lásko moje,
předurčení datem
neuniknem
z drápů deprese.
Přesto prosím,
buď mi termostatem,
i když se náš
balón nevznese.

Malej pes

Potěšení moje,
malej pes,
neví, co je
stres.

Má ze mě jen psinu,
hned mě očuchá,
když mu o svém splínu
šeptám do ucha.

Do ucha malýmu psovi
šeptám svůj příběh tklivej,
ucho je sametový
a pes jako divej.

Nezná disciplínu,
jemu se to štěkne.
Topit se v mém splínu,
tak to s ním sekne!

Potěšení moje,
malej pes,
ke mně do pokoje
vlez.

Snad jsem jednal stroze,
Bože můj,
když jsem křičel: K noze!
Lehni! Sedni! Fuj!

Vánoce na Marsu

Každej má asi občas život těžkej
a kapr ho má nejtěžší,
každej se těší na Vánoce,
kapr se netěší.

Kapr se totiž nemá na co těšit,
jen doufá, že snad po roce
odletí odsud třeba na Mars,
kde neznaj Vánoce.

Já taky doufám, i když nemám ploutve,
že jednou někam doplavu,
tak proč by kapr nemoh vzlítnout
nad zimní Vltavu?

Zkrátka se vznese a poletí k Marsu,
jak velí jeho kapří pud.
A těžko nákej rybář najde
takovej dlouhej prut.

Pes, Franta a Kant

Zarachotil zámek,
zavrzal si pant
a do světa vyšli
pes, Franta a Kant.

Franta si čte Kanta,
oči nešetří;
a pes podřimuje,
sem tam zavětří.

Co pes nosem spatří,
Kant Frantovi nepoví;
spatří toho za tři,
za tři takový.

Spatří toho kvanta,
zírání z plných plic,
ale chudák Franta
furt nevidí nic.

Tak mu četbou Kanta
zemdlel duch i zrak,
že si koupil brýle
a začal číst brak.

Proč pes nechce brýle?
Protože má čich.
Čenichá bez cíle,
čenichá an sich.

Všichni hroši

Slohovou jsme psali práci
kdysi dávno v pondělí,
čím se stanem, až my, žáci,
budem jednou dospělí.

Jak to bývá, tak se chlapci
chtěli státi lékaři,
kaskadéry, mořeplavci,
pekaři či mlékaři.

Já jsem jiný než ti hoši,
jestli ti to nevadí,
já toužím být všichni hroši
na blankytném pozadí.

Našli se však lidé, kteří
pohrdavě si mě měří
rozličnými lékařskými přístroji.
Předstírají, že mi věří,
že se záhy stanu zvěří,
jen když nechám sestru, ať mě ustrojí.

Jejich sněhobílé pláště
připomínají mi zvláště
všechny hrochy na blankytném pozadí,
všechny hrochy, hrochy bílé,

které vídám z dlouhé chvíle
táhnout nebem v proměnlivém pořadí.

Jak to bývá, tak se hoši
chtěli státi státníky,
kosmonauty, listonoši,
řidiči či číšníky.

Já jsem jiný než ti hoši,
jestli ti to nevadí,
já toužím být všichni hroši
na blankytném pozadí.

Sluneční sele

Nazlátlé prasátko,
chrochtavý přelude,
sluneční vepři,
až schovám zrcátko,
nic z tebe nezбудe,
o to se nepři.

Světelnou rychlostí,
rejdiš mi po tváři,
po celém těle,
jsi hbitou bytostí
nazvanou hvězdáři
sluneční sele.

Sviť lidem do očí,
krutě a zběsile,
ať se tě leknou,
než se svět otočí,
tma bude v přesile
a stíny řeknou:

čuníku jateční,
dospěl jsi k mezníku
před místní masnou,
paprsky sluneční
v úloze řezníků
za chvíli zhasnou,

je konec vytáček,
prokletá kotleta
odlétá k šunce,
zasvištěl sekáček,
rachotí roleta,
zapadá slunce...

Psiště

Čenichalo psiště
okolo smetiště
naší ulicí.
Spletlo si mě s honcem,
zavrtělo koncem
(asi bylo honicí).

I když bylo sporné,
zda je bezprizorné,
moc jsem o ně stál.
Zahejvalo nosem,
zjistilo si, kdo jsem,
a šlo se mnou dál.

U skromného žrádla,
jak se říká, vládla
dobrá pohoda.
Z vrozené ochoty
nabíd jsem mu boty,
ať je ohlodá.

Když bylo v nejlepším
(skoro jsem si nevším)
přišel pán a řekl:
„Na tohodle pejska
mám tadyty lejstra,“
a už si ho vlekl.

Psiště, psiště, psiště,
až tě potkám příště,
už mě nesváděj,
neklop na mě uši.
Zůstane mi v duši
jenom beznaděj.

Kočky z Letný

Tam na Letný,
tam ve svahu,
tam kočky koukaj
na Prahu
a nečíhají ani neloví,
vždyť jim to denně nosím syrový.

Když náladu
mám praštěnou,
tak sypu kočkám
roštěnou.
Sypejte kočkám, jinak zakrní,
sypejte kočkám, kašlou na zrní!

Kočky z Letný,
vy jste pěkný,
volám na ně,
když se setmí.
Každá však si hryže flaksy,
já mám dávat
bacha na psy.

Když vracejí
se z procházky,
zde čumáčky,
tam ocásky,

dívám se, jak se vlní, potvory,
jak si tloustnou za mé úspory.

Kočky z Letný,
vy jste pěkný,
baštíte jak
nepříčetný.
Už v tom děsným
shonu nespím,
ale šáhnout
na vás nesmím...

Ondatra

Rychle všichni do patra,
rychle do patra!
Řítí se sem ondatra,
strašná ondatra!
Řítí se sem z finské sauny
představitel svinské fauny!
Kdo zůstane v přízemí,
končí strašně zřízený!

Ondatra je suverén,
je to suverén,
už proběhla suterén,
celej suterén!
Ožehla si tváře v páře
a teď zuří, rve a páře.
Kdo ví, v kterém podlaží
na nás tesák obnaží!

Rychle všichni do patra,
rychle do patra!
Řítí se sem ondatra,
strašná ondatra!
Každý ať je opatrný
na ten rypák ondatrný!
Bijte dravce, a sice —
ondatry a lasice!

Ondatra či nutrie,
tra či nutrie,
kam se člověk ukryje,
kam se ukryje...
Hryzne-li mne, též ji hryznu,
vy pak za nás držte tryznu,
zpívejte nám rekviem,
až se zabijem!

Blues pro cizího pejska

Odkládám masku cynického hejska,
hochštaplera a frejíře,
zpívám blues pro cizího pejska,
písničku pro zvíře.

Jen jednou v noci jsem ho tajně hladil,
vlněnou srst a hebkou pleť,
nikomu jsem to zatím neprozradil,
až teprv teď...

Hladil jsem pejska do bílýho rána,
až se nám z toho chtělo spát,
a to jsem věděl, že má pána,
kterej by asi nebyl rád.

Pejsek mou ruku trpělivě snášel
a já hlupák měl závratě,
bylo mi, jako bych se vznášel
až k bleděmodré podstatě.

A od tý doby se mi pořád stejská
a hlasem svůdně hovězím
zpívám blues pro cizího pejska.
A vím, že zvítězím.

Trilobit

Jednou si asi zajedu
na speciálním voze
do kraje módních doplňků,
co visej na obloze.

Vemu si sebou nákej chlast,
pravděpodobně pivo,
a budu vraždit, prznit, krást,
dokud tam bude živo.

Pak si chci pomník vyrobit,
jinak se na mě zapomene,
tak půjdu a jak trilobit
obtisknu vizáž do kamene.

Bude tam vidět ledacos:
klenutý čelo, bystrý zraky,
ustupující bradu, nos,
prostě výsostný lidský znaky.

Jednou si asi zajedu
na speciálním voze
do kraje módních doplňků,
co visej na obloze.

V tom nekonečným prostoru
a nekonečným čase
poztrácím všechny zábrany,
stane se ze mě...

Noční můra

Včera v noci jsem se ve snu
neobvykle nudil:
zdálo se mi, že se mi zdá,
že už jsem se vzbudil.

Zdálo se mi, že se mi zdá,
že jsem dávno vzhůru
a se sítkou na motýly
honím noční můru.

Dohnal jsem ji sice k smrti,
stačilo jen málo,
ale pak jsem přišel na to,
že se mi to zdálo.

Tuším, že tím ve tvých očích
nepatrně klesnu,
když ti řeknu, že mi zdá,
že žiju jen ve snu.

A to není žádnou drogou
ani alkoholem,
nýbrž tím, že noční můry
pořád krouží kolem.

Hroch

Soukal pavouk, soukal sítě
nejpevnější jaký moh,
aby se mu do nich lapil
— inu ano, s prominutím —
hroch.

Totíž v koutě nad kredencí,
kde se stýká se zdí strop,
vyskytlo se sedm hroších
— inu ano, s prominutím —
stop.

Mít na stropě hroší ťapky,
ach jak je to trapné,
rozvěsíme hrocholapky,
snad se časem lapne.

Hroch je totiž stálým zdrojem
infekce a nákazy,
plní pokoj nepokojem,
zaneřádí obrazy.

Začne-li se v bytě množit,
je to velmi plodný druh,
brzy ho tu bude jako
— inu ano, s prominutím —
much.

Ve snu vídám hejna hrochů:
všichni jako jeden mrož
atakují odpadkový
— inu ano, s prominutím —
koš.

Mám na hrocha alergii
jako nikdo z hochů,
zakoupím si v drogerii,
odpuzovač hrochů.

Umlátím ho denním tiskem,
umučím ho hladu,
vzhůru, vzhůru za hrošiskem,
než vyvede mladý!!!

Vlčí gramatika

Ach, ta Vlčí Habřina
neblahý je kout,
ryby, drůbež, zvěřina
končí zde svou pouť...

Pase bača, pase ovce,
je však notně nervózní:
Vlci vyjí citoslovce!
Lesem vpravo, vlevo zní:
Úúú, vrr, chrramst, mlllask,
ňafity, chrochro... pardon...

Běží vlk podoben stínu
z Vlkoviště k Vlčatínu.
V puse nese berana,
beran třepe nohama.

Vlci vrtí ocásky,
vyjí, vyjí dvojhlasčky:
Aúúú, Oúúú, Uíí, Uáá.

Vyšel měsíc, zašlo slunce,
to je doba interpunkce.
Vlci, vlci, šedí vlci
s jiskrou v oku, s ohněm v srdci
chystají se na ni vrci. , —

Tečka, čárka, pomlčka,
to je něco pro vlčka.

Nejraději ovšem loví
skauty, trampy, lesáky.
Tesají je tesáky,
jak jim velí tvarosloví.
Pak usnou jak zabití,
až na drobná zavytí.

Když se k sobě vlci tulí,
levý voní levandulí,
pravý voní pravandulí.
Spí a spí a spí.

Zahraj mi

Zahraj mi o těžkém splínu,
kterýmu jsem kdysi propad,
chtěl bych zas jednou slyšet
smuteční slepejší blues.

Zahraj ho na klapkách černejch
jako skla slepeckejch brejlí
anebo na těch bílejch,
bílejch jak slepecká hůl.

Že jsem den ze dne smutnější
a vůbec nic mě nenapadá,
jenom ta píseň slepejší,
tichý blues polohada.

Snad jsem tu píseň pochopil
v přírodopisným kabinetu,
když slepejš v lihu pil a pil
a nechtěl se mít k světu.

Tenhleten pocit dobře znám,
vždyť se v něm denně topím celej,
já si tu taky připadám
extrémně osamělej.

Tak zahraj na klapkách bílejch,
bílejch jak angorskej králík,
anebo na těch druhejch,
stejně mi nebude líp.

Umlkly stroje

Neteče voda,
co má bejt?
Mně je to jedno,
nebudu se mejt.

Nejde plyn,
asi jsem ztrhnul závit,
nevadí,
nebudu se trávit.

I telefon má
ňákou poruchu,
vzal jsem ho klackem,
šel mi po uchu.

Zasek se zip
a nejde proud,
nic nejde zapnout
ani rozeznout.

Umlkly stroje,
běží jen psací,
jedu do boje
s civilizací.

Co mám na srdci

Moje srdce — stehno v rozbřesku,
mrtvá ryba, hrobka potlesku,
šestiválec, hrdá vibrace,
quasar, pulsar, sešlá matrace.

Co mám na srdci, těžko říct.
Přeslízku pijavici,
chodí tam na jogurt,
srdečnou tasemnici,
zákeřný rub a líc
a ještě spoustu věcí
a myslím na ně furt.

Co mám na srdci, těžko říct.
Snad slušné vychování,
srandovní ideál,
smrtné milování,
je toho víc a víc
a nevím, co si počnu,
když to tak půjde dál.

Moje srdce — tříčtvrteční takt,
náboj, slovo, motýl, tympán, akt,
ucho, splávek, cedník, lampa, zdviž,
parní stopky, přesýpací myš.

Probděná noc

Noc táhne naší zahradou,
už zadávila pejska,
i mě už drží pod bradou,
chrup se jí divoce blejská.

Schovej mi hlavu do klína
a polož na ni dlaně,
takhle to vždycky začíná,
vždycky tak nečekaně.

Když satelity pílí
nebeskou dálnicí
a hadi šedobílí
plazí se ložnicí,

noc — lidožravá vrána
vždycky mě uloví;
bdím, víčka zatěžkána
ryzími olovy.

Zašita do polštáře
záchranná slovesa
šílené samotáře
lákají do lesa.

Je ale pozdě, pozdě.
Nikdo nic nestačí.

Zimní noc táhne krajem,
vraždí a mrzačí.

Možná se pletu, možná svítá
skrz tučnou oblačnost,
městem se plíží ranní směna
a v parku kvílí drozd.

Až tepny temna protnou
stříbrné skalpely,
šílení samotáři
dospí, co probděli.

Raníčko

Pár hodin do dne
zas mám dostaveníčko
v areálu hrůz.
Já už tam nechci, nechci, nechci!
Kdy se tě dobdím,
ráno, raníčko?
To ještě nezpívají ptáci,
jen výlevka mi šeptá
svý toaletní blues.

Noc mírně porybná,
jež ploutví mlhy
zkalila mi bělma,
zaúpí ve výskoku,
až to zabolí;
a táhlou interjekci smutku
pohlí ozvěna.
Temno se drolí.

Tři čtvrti na furt.
A tu to máme — kotouč!
Tak tedy vzlétne
má orebice rudá,
vzlétne

a splaší havrany.
A Mistr Úsvit
nadranc rozněžnělý
sešlápne parní varhany.

Návštěvní den

Návštěvy jsou do půl třetí
jenom pro mý nejbližší,
včera v noci jsem je volal,
dělali, že neslyší.

Pročpak nejde moje holka,
co ji asi zdrželo?
Třeba měla ňáskou práci
nebo venku přšelo.

Kde jsou všechny moje známý,
příbuzný a přátelé?
Už je čtvrt a nikde nikdo,
to je blbá neděle!

Doktor se už zase diví,
že mi nikdo nepřišel,
tak se tvářím, že jsem usnul
a že jsem ho neslyšel.

Potěšila mě až sestra,
taková ta hubatá,
povídá, že do Silvestra
přijde za mnou Zubatá...

Z hospody domů

Když jsem šel onehdy z hospody domů,
dupal jsem do rytmu a pískal si k tomu.

Zničehonic mě vám u srdce píchlo,
ulomil se kramflek, pískání ztichlo.

Prolezu pasáží, minu mlíkárnou,
načež mě napadá, že asi stárnu.

Brzy mi naposled na týchle cestě
zachrochtaj bubny a zavyjou žestě.

Tak na mě prozradí, o čem teď mlčí:
myšlenky prasečí, způsoby vlčí.

Tohle mě napadlo po cestě domů,
když jsem šel z hospody a hvízdal si k tomu.

Běsi

Když jsem šel domů krok-sun-krok
(bylo už pozdě v noci)
potkal mě cestou měkkej mlok
a pak ještě dva mloci.

Kladli mi různé otázky,
cítil jsem jejich tíhu,
a skvrnitými ocásky
do dlažby ryli rýhu.

Zvolna jsme došli ke stoce,
když řekli řečí mločí,
že ohodnotí vysoce
každýho, kdo tam skočí.

Vítr byl, kapku pršelo,
nebe jak černý sukno,
mně bylo chvíli veselo
a chvíli zase smutno.

Chtěl jsem se spasit úprkem,
leč drží mě to stále —
ta chladná tlapka pod krkem,
ta touha po kanále.

A tak jdu dál a — krok-sun-krok —
jdou se mnou i mí běsi.
A myslím na to, co je stok,
a na svou lásku kdesi...

Světlo z Měsíce

Bílý světlo až z Měsíce
vplížilo se skromně,
ale já jsem dobře věděl,
že si přišlo pro mě.

Přilít první paprsek
a přes hlavu mě přetáh,
a v tu ránu šel jsem šplhat
po okolních střechách.

Druhej den, když volal soused,
hrůza na mě padla:
stěžoval si, že prej šplhám
beze všeho prádla.

Kdybych na ten Měsíc dosáh,
celej bych ho zhasnul
a potom bych do něj vyryl,
aby každej žasnul:

Jsem blbej satelit,
zrcátko zavěšený v luftě,
lucerna z chudobince,

stříbrná protéza,
kvalitně nablejskaná pleška,
devalvovaná mince,

záslužná medaile
odlitá z kočičího zlata,
ledový osvětlení,

kosmickej tajtrlík,
fluorescentní pitomeček,
skulina v zatemnění.

Bílý světlo až z Měsíce
do cimry mi padlo,
ozářilo moji hlavu
gauč a umyvadlo.

Nejprvnější paprsek mě
přes obličej přetáh,
a v tu ránu šel jsem šplhat
po okolních střeších.

Druhej den mě vzbudil soused
místo zpěvu ptactva,
a že prej mě v noci viděl
beze všeho šatstva.

Dlouho mluvil o morálce,
pokud jsem ho slyšel,
ale než se dostal k věci,
Měsíc opět vyšel...

Člověk, to zní hrdě

Člověk, to zní hrdě,
on se vozí autem,
tělo si odívá
pravým vikslajvantem.

Jedinej na Zemi,
kterej mluví řečí,
žere vše, co chrochtá,
štěká, bučí, mečí.

Žere taky trávu,
stromy, hlínu, kámen,
aby bylo jasný,
kdo je tady pánem.

Nedá se nic dělat,
je to bytost vyšší,
člověk, to zní hrdě,
ať to každej slyší.

Říkal jsem to psovi,
louce, skále, vrbě,
měli ze mě srandu,
znělo jim to blbě.

Tak jsem to řek jedný
frontě na banány,

nestačil jsem zdrhat
a počítat rány.

Dneska si tu větu
říkám radši v duchu,
člověk, to zní hrdě
už jen mému uchu...

Pochod adolescentů

Už je pozdě věřit na Ježíška,
protože už je nám přes dvacet
a protože život není knížka,
v který se dá zpátky obracet.

Už je pozdě volat psychiatra,
když náš stres má hlubší kořeny,
nežli ty, že na nás hledí spatra
otec naší dívky Mařeny.

Bijem spolu o mříž dospívání,
mládí v tahu, důchod na krku,
přesto nám je ale do zpívání,
když se v trysku berem za ruku.

V úprku si vyznáváme city,
v tramvaji si přečtem Shakespeara,
a už mocný předvoj senility
nebezpečně na nás dotírá.

Nekladem si přemrštěný cíle,
nechcem dělat díru do světa,
chceme jen, až přijde naše chvíle
se ctí dohrát roli Hamleta.

Melancholie

Občas se mi zalije
beztak kalný zrak,
ani nevím, co mi je,
to já jenom tak.

Do srdce se zaryje
šídlo narezlý,
ani nevím, co mi je,
ale je to zlý.

V létě šlapu na zmije,
v zimě chroustám jed,
nikdo neví, co mi je,
proč mě mrzí svět.

Marta ani Marie
nemaj tušení,
žádná neví, co mi je,
ač jsou zkušeny.

Ať mě obalí
zlatou fólií,
ať mě povalí,
ať mě polijí,
ať tu odhalí
smutek orgíí,

kdy jsem doma sám
se svou melancholií.

Slzy jako pomyje
znečistí mi líc.
A já pořád, co mi je —
teď to můžu říct:

Je to melancholie,
co mi brání plout,
melancholie,
nejpevnější z pout.

Rozhovor s Pepkem

Co se to tam v listí,
co se to tam bělá?
Je to něčí hlava
věkem ohnusnělá.

Bože, to je lebka
sousedovic Pepka!
A podle ní tělo,
co s ní souviselo!

Ouvej, souviselo,
a už nesouvisí,
už mi zatlačili
ty očička rysí.

Já jsem za ním zašel,
já ho exhumoval,
abych tady nad ním
takhle rozumoval:

Jaký jsi to býval
jinoch osvalený,
když jsi na kanapi
líhal rozvalený.

Temeno jsi míval
bujně zavlasené,

úsmev jako negr,
tváře vypasené.

Pepku, dej mi zprávu,
než mě hrobník chytí,
jak je to daleko
od bytí k nebytí!

Pepěk se jen usmál
bezmasou čelistí
a střelhbitě zetlel,
rozplynul se v listí.

Stárnutí

Má rána už jsou šediva
a život už je osten
a srdce prasklá tětíva;
svět z drátěného pletiva,
kde pinglem jsem i hostem.

Líbej mě, líbej anděli,
až na plátěné nitro,
aby to všichni viděli.
Líbej mě, líbej anděli,
zas je tu šedé jitro.

Žít o chlebu a o duze
a nepřemýšlet temně...
Kde jsi, má drahá iluze?
Snad byla chyba v obsluze,
snad byla chyba ve mně.

Lešti mě, lešti, osude
jak damascenskou dýku,
stejně to lepší nebude.
Kam letíš, krásný prelude,
prašivý sokolíku?

Slova

Řek jsem si tuhle: Dáš si práci
a napíšeš pár velkejch slov,
dřív než tě bafnou funebráci
a vodlifrujou na krchov.

Prolez jsem všechny knižní sklady,
pár slov si vopsal, pár jich škrtnul,
až zbyly tři bez větší vady,
a to jsou život, láska, smrt.

Příšernej smutek na mě z těch slov doleh,
poněvadž až je pochopím,
tak se v tý hloubce utopím
jako zbloudilej krtek v dolech

nebo jak lačná moucha v Mléčný dráze
nebo jak boxer v provazech
nebo jak básník v obrazech
nebo jak saze v noční Praze.

Řek jsem si tuhle: Dáš si práci
a napíšeš pár velkejch slov,
dřív než tě bafnou funebráci
a vodlifrujou na krchov.

Tak jsem poslouchal, co se říká,
a snažil jsem se nepropást
ty slova, kterejch se to týká.
A to jsou žrádlo, ženský, chlast.

Dilema

Chvílema

mívám strašný dilema,
jestli se naučit římsky či řecky
anebo jestli žít na plný pecky,
chvílema.

Chvílema

růžovými brýlema
vidím svůj život jen v hříchu a flámu,
jindy zas nad knihou hlavu si lámu,
chvílema.

Co vídám žen,

všem se toužím hodit vplen,
když ty brýle nesundám,
vplen hodím se jen sekundám.

Co vídám knih,

toužím vědět, co je v nich,
nad mou četbou drží stráž
přítel můj, páter Koniáš.

Chvílema

za plytkými cílema
vyženu zběsile koně své touhy,
kůň však je zchátralý a tratě jsou dlouhý,
chvílema.

Chvílema
unavený mílema
věrného pakoně na cizím pasu
a celé dilema nechávám času,
chvílema.

Mám hrůzu z žen,
ani nevyházím ven,
čtu si, ani nedutám,
vplen hozen pouze minutám.

Mám hrůzu z knih,
nechci vědět, co je v nich,
jsou to jen slova, slova, slova,
jak říkal Hamlet či Casanova.

Gramotný
lidi jsou tak samotný,
proto mě děsí i povinná četba
a dilema nade mnou visí jak kletba,
chvílema.

Mám hrůzu z vět,
které zaplavují svět,
hlásky, slova, souvětí,
to je mé směšné prokletí...

Životní režim

Tuhle mě znudil můj životní režim,
přišlo mi, že pořád běžím a běžím.

Žádal jsem zřízence v krematoriu,
ať mi dá písemně, že vůbec žiju.

On to byl flegmatik, tupec a lempl,
napsal mi stvrzenku, nedal tam štempl.

Hnedka se rozneslo po celým domě,
že jsem se unudil, že už je po mně.

Některý plakali, jiný se smáli,
některý opravdu, jiný to hráli.

Já nemoh najednou vystačit s dechem,
tak jsem vlez do truhly pobitý plechem.

Leh jsem si na dno a zaklap jsem víko,
vzal jsem si sebou jen kus chleba a mlíko.

Tady mám tutovej životní režim:
Furt jenom ležím a ležím a ležím...

Večerní splín

Dneska mě tak divně hlava pobolívá,
bdím u stroje dlouho do noci.
Je to z vedra, z nevyspání, z piva,
z lidí nebo z ňáký nemoci.

Dneska bylo vedro jak v igelitáku,
jenom Afričani byli veselí,
ty tropy mi zkrátka nasadily páku,
horký pondělí.

Nevyspalej ovšem, to jsem každodenně,
to už ani za řeč nestojí,
ať se ráno vzbudím přitulenej k ženě
nebo takto s čelem na stroji.

Pivo! Něžná, sladká kapitola —
měl jsem zatím jedno k obědu,
večerní jsem z rajcu vypil jenom zpola,
zašpuntoval, že ho ráno dojedu.

Lidi, to je trochu ožehavý téma,
a já se chci vyhnout diskusím:
slušně o nich nelze, prostě se to nemá,
tak jsem rád, že prostě nemusím.

Zbejvá jen ta nemoc, jiná možnost není.
Hlava mě už bolí bůhvíkolik dní,
a že mi ta bolest činí potěšení,
to se mi zdá právě morbidní...

Měsíc nad sídlištěm

Dnes v noci byl zjištěn
povážlivý jev:
Měsíc nad sídlištěm
ukapával krev.

Punkrocková mládež
přetížila zdviž,
všichni pospíchali
blíž.

Ten měl v uchu řetěz,
ta zas v nose kruh,
dejchali jsme těžkej
punkrockovej vzduch.

Měsíc nad sídlištěm,
beton, sklo a drát —
bylo to tak smutný,
až se musím smát.

Měsíc nad sídlištěm
jako bílý prs,
dychtivými zraky
probodený skrz.

K ránu jsme šli domů
řídkou pražskou tmou,
byla to bytelná

show.

Kain

Na jednu stranu je to fajn,
že na mě každej kouká spatra,
protože jsem ten slavnej Kain,
kterej, jak známo, odkrouh bratra.

Ovšem z tý druhý stránky vzato,
neni ta sláva žádnej med:
bacit ho dneska, byl bych za to
dostal, no, bratru dvacet let.

Dvacet let v lochu prchne tryskem,
mě ale dvacet století
nějakej Mojžíš vláčí tiskem.

A nemá při tom špetku taktu,
bude mou další obětí
za to překrucování faktů.

Jenže já vím, co přijde potom:
Najde se jinej podvodník
a rozhodne se napsat o tom
do večerníku úvodník.

Tak jestli někdo máte šajn,
kde ten dotyčnej lotr bydlí,
vzkažte mu, že tam přijde Kain
a k smrti umlátí ho Biblí...

ZNĚLKY

ZNĚLKY INTIMNÍ

O pesimismu

Kterak se mám státi optimistou,
když se pyšním darem myšlení?
Z toho spolku ať mě vyčlení,
já mám rozum zdravý, mysl čistou.

Snáze bych byl mramorovou bustou,
která výraz tváře nemění,
nežli planout v planém nadšení
a jen smrt mít stoprocentně jistou.

O mém černém světa nazírání
kdekdo mluví jako o chybě,
kterou uznat prý mi hrdost brání.

Neberte to to jako výraz pýchy.
Já mám také život v oblibě,
jen odmítám umřít z něho smíchy.

O úspěchu

Před očima mžitky, sucho v ústech
vyslechl jsem názor autorit.
Hovořily se mnou od koryt,
v tlamách se jim blyštěl zlatý můstek.

Prý mne po těch nekonečných pústech
přeci jenom čeká pochvala,
ať se tedy hodím do gala
a pak běžím vychutnat ten úspěch.

Šarmantně jsem pravil: „Olala,
kdo by v to byl doufal ještě loni,
kdy jen křivda ústrk střídala?“

Vnitřní hlas však šeptal mi: Ty koni,
kam tě vlastní bída dohnala,
že ti úspěch propůjčují oni?

O důstojném skonu

Ted' musím jednat jako muž
a sebrat všechny síly:
pohledem ostrým jako nůž
šmik-šmik já podřežu si žíly.

Nebo se slovem jako bič
prásk-prásk sešlehám k jisté smrti,
a teprve až budu pryč,
seznám, zda to mé drahé zdrtí.

Anebo pif-paf jako střelou
myšlenkou vyhladím se smělou:
ach, není nad důstojný skon!

Celá věc má však jeden háček:
Jak si pak hlasem jako zvon
bim-bam odzvoním umíráček?

O kompozici hrůzy

Nejhorší je hrůza k páté ranní,
pne se jako atomový hřib;
nejde o to, zda hůř nebo líp,
jde o to, zda smrt anebo spaní.

Nepopírám, hrůza mě má ráda
a jde o to, jak se správně bát,
totiž nalézt kompoziční řád,
podle něhož do duše se vkrádá.

Přes noc s hrůzou zůstáváme sami,
začíná to vždycky nevinně:
nejprve mě trápí vzpomínkami.

A pak, právě k páté hodině,
nasadí lži, sny a sebeklamy.

S úsvitem mě vrací rodině.

O ateismu

Slíbili mi, že žádný Bůh není,
a já o tom neměl pochyby.
Neptal jsem se v duchu Co kdyby?
a nosil jsem pěkná vysvědčení.

Ani dnes nežádám vysvětlení,
i když méně už dám na sliby;
jen si tiše sháním alibi
a hodlám se vzepřít zpopelnění.

Snad mám přístup k nebi zatarasen
jako každý, kdo nepřijal křest,
snad že pojdu, aniž bych byl spasen.

Na duši jsa neúnosně zprasen
řídím se svým hříšným vnitřním hlasem:
Chci se spasit sám na vlastní pěst.

O duši

Já jsem si svou duši nevymyslíl
aniž jsem si modeloval tvář,
to jen zaspal Pán a Hospodář
a mne si co noční přízrak vysnil.

Já jsem si svou duši nevymyslíl
a děsí mne její osnova,
a tak žiju léta doslova
z toho mála, co jsem o ní zjistil.

Ptám se, hledám, tápu netuše,
kterými je obehnána ploty,
bloudím jako tělo bez duše.

Chci ji najít, zvážit, přeměřit,
chci svou lidskou vírou uvěřit
v nekonečno podob její hmoty.

O dvou školách zdarma

V pěkného jsem vyspěl ignoranta
ozdobený dvěma diplomy;
zůstávám furt stejně pitomý,
nečetl jsem Hegela, nečetl jsem Kanta.

Podívejme zdehle na haranta,
říkáte si možná v soukromí,
domnívá se, že nás ohromí
předestřev své neznalosti kvanta.

Já vás ale nechci ohromovat,
já dobře vím, že podobných hovad
stáda přelidňují tento svět.

Jen mě zkrátka sem tam srdce bolí
skrze ty mé dvě vysoké školy,
kde jsem zdarma ztratil deset let.

O divné skleslosti

Někdy mívám pocit, že jsem někdo krutý,
totiž někdo divně prášivý,
který všecko kolem zavšiví,
sám pak z toho vyjde nedotknutý.

Možná nedotknutý, zato ale skleslý;
asi jako když vás navštíví
někdo hrozný, někdo strašlivý
a ten výjev nehtem do skla kreslí:

V močál se co v lože hrouží mág,
an mu hlavu obletuje pták
letkou rozechvívá vetché strunoví.

A pak na vás upře pohled skelný,
nevykrystalizovatelný,
rozměklý a plytký, gumový...

O první ranní sklence

Sotvakomu připomínám včelku
nic dobrého pilně nechrle.
Jsem jen distraktivní pimprle
platné lidem leda k lovu lelků.

V neoblomné víře v sílu celku
zviklán jako staré štokrle,
už ten život беру otrle,
hnán slábnoucí touhou po výdělku.

Sotvakomu připomínám včelku,
povinnosti plním nevrle,
bolívá mě hlava při pondělku,

nevyhlížím dvakrát domrle.
Přesto z lásky smolím tuto znělku:

Miluji své ranní štamprle.

O mé trapné průměrnosti

O mé trapné průměrnosti svědčí,
že když jsem se včera probouzel,
měl jsem na vybranou ze dvou zel:
jedno bylo menší, druhé větší.

Touto prostě nastraženou lečí
čert mě v polospánku popouzel,
jako by to nešlo bez kouzel.
Bál se, že se jinak nezavděčí.

Dát mi na vybranou ze dvou zel!
To je přece — ... ale, škoda řečí,
zbytečně bych peklo ostouzel.

Procitl jsem v zádech s divnou křečí,
v loži po mně tmavý otvor zel.

Po Faustovi ovšem zeje větší.

O smutném pánovi

Je mi smutno, strašně smutno je mi,
já jsem smutný, strašně smutný pán.
Těžce kráčím jako okován,
sychravý den, a dým klesá k zemi.

Já nazdařbůh bloudím ulicemi
zvenčí vcelku, vnitřně rozerván,
a má cesta nemá cíl a plán,
nežli nebýt s těmi ani s těmi.

A má cesta nemá cíl a plán,
šerými se táhne alejemi,
kde je smutno, strašně smutno je mi.

Maličký a opilý jak Dán,
skomíravým vnitřním ohněm hnán
tíhou dýmu zvolna klesám k zemi.

O vzdušných zámcích

Vzdušné zámky stavíval jsem s chutí,
byl jsem šťasten v jejich pevných zdech;
dnes však ouha! obrůstá je mech,
any jsou se staly pouhou sutí.

Nejen živlové jsou ke mně krutí,
co nezboří vánek jako dech,
o to přijdu v temných obchodech
skrze záštíplné piklů kutí.

Jistá hnutí myslí mne však nutí
vrhati se v marný koloběh,
jak říká, přímo do zblbnutí.

Proč se moje srdce nezarputí,
proč ho věčný neodradí pech?

Inu, asi proto, že jsem Čech.

O jarním znehodnocení osoby

Marně se ptám svého nitra, ví-li,
kdo na mne skrze ně působí,
zda předpeklí nebo záhrobí,
zda maligní nebo dobré víly.

Promítám si jednotlivé díly
znehodnocení své osoby —
tato počne konat na doby,
jen zavelí temné jarní síly.

Jako Golem čekal na tu chvíli,
kdy se hlína šému podrobí
a vydá se k vytčenému cíli,

tak i já jsem pouhé nádobí
vyplácané mazlavými jíly
v tomto smutném ročním období.

O probouzení chtíce

De facto jsem k smrti odsouzený,
de iure to čekám každým dnem.
A nevěřím, že bych po tom všem
bližními byl nějak ostouzený.

Snad jenom chtíč sem tam probouzený
způsobí mi jisté potíže,
zde jsem míval k peklu nejbliže
horkým jeho dechem očouzený.

V naději, že pravdu prostou změní
a osvětlí nové zřetele,
předkládám svůj případ k posouzení:

Jestli jsem žil příliš vesele,
konal jsem tak v čistém okouzlení
z jedné každé dámské prdele.

O bolestné cestě

Každý si svou cestu žitím volí
vůlí víceméně svobodnou.
Já bych viděl jako nevhodnou
cestu, která tak či onak bolí.

Já jsem blb. A spokojen s tou rolí
mařím svůj čas hříčkou neplodnou
čekaje, co mocní uhodnou,
co povolí a co nepovolí.

Jsem-li komu vskutku v očích solí,
ať mě tento bezodkladně skolí,
ať mě jeho lidé probodnou.

Sám se budu sotva mlátit holí,
líčit na se jako na škodnou.

Stačí, že si prchám před pistolí.

O vnitřním zmatku

Už léta trpím pocitem,
že nejsem člověk naší doby:
Stydím se topit lignitem
a nemám žádné slušné hobby.

Neplním žádný závazek
a nederu se do popředí,
mám jenom kvanta otázek,
na které neznám odpovědi.

Navenek tvář tak chápavou
vnitřně si tonu ve tmách tmoucích,
i když mám slunce nad hlavou.

A ptám se, dobou vychován,
co krásného je na tonoucích,
že hledím jako přikován?

ZNĚLKY ADRESNÉ

O panáku fackovacím

Já vím, že jsou mezi námi tací,
kteří už si příliš nevěří,
mají se za mrzké pápěří,
v noci hanbou hryžou do matrací.

Co však dělat, když mě někdo bací,
když mě vyfackuje ze dveří,
když mě kopne, když mě udeří?
Omluvit se a jít za svou prací?

Kochaje se těžkou rezignací,
jejíž hloubku nikdo nezměří,
nalezl jsem na dně motor hnací:

Budu první panák fackovací,
který utržené rány vrací.
A kdo chce, ať si to ověří.

Pro odbornou kritiku

Asi bych to neměl nahlas říkat,
ale nejhorsí jsou kritici:
Uvijte jim něžnou kytici,
přivoní a hned ji začnou žvýkat.

Autor prý se s nimi musí stýkat,
chce-li se udržet na špici,
lecko však má křeč a zimnici,
jen slyší to stádo z dálky hýkat.

Já to chápu jako tradici —
hadí slinou kolem sebe stříkat,
šířit lepru, mor a příjici.

A že nemám valnou ambici,
nechám sebou literárně smýkat,
aniž mi to zhorší stolici.

O síle tištěného slova

Já mám jazyk přicviknutý k vestě
jako symbol svého konání,
neboť mimo všechno nadání
jím jsem získal úctu lidu v městě.

Slovem k srdci cestičku si klestě,
kde se jiný šavlí ohání,
nemám v tomto směru srovnání
zbraní nelomoze, nešelestě.

Daleká pouť, marné volání...
Já mám jazyk přicviknutý k vestě,
to je ušlechtilé poslání:
Rétorický orgán takto pěstě
oslintám vše, co mi stojí v cestě!
Další prosím.

Zvláštní vydání.

Pro vědu a techniku

Bratří, sestry, podejte mi ruku,
beznadějně tonu ve slově.
Kdežto vám to pálí bleskově,
já už myslím jen rychlostí zvuku.

Marně pěstmi do hlavy se tluku,
marně trápím kůru mozkovou...
Kdyby každý přišel s takovou,
žil by člověk dodnes lovem z luku.

Skrze tuto duševní svou muku
na vás, bystré, mírně nevražím,
a tak prosím, ať to máme z krku:

Bratří, sestry, podejte mi ruku,
ať se stanu vaším závažím,
ať vás brzdím, ať vám překážím.

O míře kompromisu

Hledám vhodnou míru kompromisu,
míru, kterou ještě odliší
přátelé a moji nejbližší,
aby ve mně neviděli krysu.

Podepsat, či nechat bez podpisu?
Hned, či až se bouře utiší?
Trčet v závětrném zátiší,
či se střemhlav vrci do byznysu?

Podrobím-li dobu bojkotu,
ona valně nepozmění rysu,
jenom pustí k lizu holotu.

Účastním-li se však komplotu,
skončím jednou v nesportovním svisu,
nebo budu tvořit porotu?

O epigonech

Já si vážím ryzích epigonů:
Zatrpklý a žlutý, to je on,
žije řádně, dbá i na bontón,
děsí se svých uměleckých sklonů.

Jiným však se vyhnu na sto honů:
Veselý a bodrý, to je on,
právě dopisuje Tichý Don,
připravuje Odlévání zvonů.

Prohlásí se za žáčka či učně,
jenž prý s Mistrem spjat je nerozlučně
poutem přátelství a obdivu.

A pak se dá honorovat tučně
popleniv starého nádivu.

Ten pak je rád, zbyl-li naživu.

O vyhrocení

Vzkázala mi jedna dávná známá,
jsem-li blázen čili nemocen,
jsa tak politicky vyhrocen.
Nechápe to a není prý sama.

Inu sama doopravdy není,
neboť patří k množství průměru,
v němž nebudí valnou důvěru
lidé špičatí a vyhrocení.

Zato tupec probarvený šedě,
ten je všemi hýčkán vůčihledě,
an se množí postrádaje črt.

Je hodný a je ho všude plno
— Bratislava, Plzeň, Praha, Brno —
spořádaně očekává smrt.

O mesiáši

Jakou křivdu na nás srdce páše,
že nás nutí jásat bujaře,
sešle-li nám nebe krysaře
místo slíbeného mesiáše.

Tu se pravda halí do rubáše,
koříme se blbé fujaře:
Tón smrtonoše hudlaře,
necht' nás vedou z galimatyáše!

Tu nejedno srdce děvkaře,
hráče pokeru, ba i mariáše
zahoří proň jako na jaře.

Trochu přeháněje, trochu ovšem práše
ptám se: Jak mám poznat satanáše,
zahnízdil-li tento na faře?

O blbosti

Prožíval jsem včera krutá muka,
ještě dnes mi není do zpěvu:
Naslouchal jsem totiž výlevu
ignoranta, tupce, nedouka.

Mít jak sultán svého mameluka,
rozkázal bych: Vypucuj si meč
a sejmi ho za tu blbou řeč!
Jsem však sám a třese se mi ruka.

Chovám pravda jistou nedůvěru
k lidem zjevně mdlého charakteru,
horší však jsou tupé pytle střev.

Zradu, lež a jiné podlé skutky
stačí trestat udělením důtky.
Ale blbost, blbost žádá krev!

O zuřivém fořtu

Shnilého se hajný chytil kmene
dechu popadnouti nemoha,
netuše, ta duše ubohá,
že kmen byl jest prožrán do kořene.

A již cosi nešťastníka žene
šplhati, kde modrá obloha,
hájemství sokola raroha
velebně se se zelení klene.

Fořtík tam však nevyšplhá, nene,
to je dáno tvorům nemnoha,
z čehož plyne poučení cenné:

Nebude si s bohy dávat bene,
kdo se chytá prohnílého kmene,
nýbrž padne jako mátoha.

O právu psance

Shlédni, znalče, okem jasnozřivým
na mne, nicotného poetu,
a posud' styl mého sonetu,
není-li ti příliš podbízivým.

Já se totiž takovými živím
a občas to trochu popletu:
než bych panstvu zapěl tuhletu,
začnu tamtu, no a pak se divím.

Aniž vlásku na hlavě ti zkřívím,
žádám: Tepej slovem spravedlivým
v mocném recenzentím rozletu.

Já jen právem psance pamfletu
pasuji tě tímto na sketu,
než v dějinném skončíš klozetu.

O třech taktických bodech

Nebudu už říkat, co si myslím.
Za prvé to není taktické
a stojí to síly nadlidské.
Přenechám to lidem nezávislým.

Za druhé jsem chlapík četných zásad,
přičemž jedna druhou popírá:
tato kupříkladu potírá,
co mě tamta právě nutí hlásat.

Jenom ten, kdo necítí to břímě
a kdo nemá doma rodinu,
ať si jde a dělá hrdinu!

Dneska stejně jak ve starém Římě
člověk musí myslet na děti.
A na sebe.

Tolik za třetí.

O lyrice

Když na mne lyrik vyplázne své city
a skrže ně i postoj ke světu,
chápu, jak mocnou šíří osvětu
zvláště mezi svými, mezi troglodyty.

Básně jsou jeho betonové kryty,
v nichž nuzný důvtip drží rozkazem,
takže jsou vskutku věrným odrazem
takzvané objektivní reality.

Když vidím v jeho očích sodomity
tu touhu prznit křehká písmena,
v duchu se krotím slovy: Ale jdi ty,

až vlastní hlavu napěchuješ city,
i tvá mysl tam bude stísněna
a šedá kůra chudá na závitě.

O skromnosti

V dusném šeru nádražního bistra
pročítal jsem nové sonety
filozofa, klauna, poety,
svého vůdce, idolu a Mistra.

Snad má mysl nebyla dost bystra,
když jsem skládal slova ve věty:
nežasl jsem jako před lety,
zdálo se mi, že jim chybí jiskra.

Zdálo se mi, že jim schází oheň,
žár a duch a lesk a břit a vtip
a že už jsem svému Mistru roven.

Pyšně jsem šel vlastní znělky psáti,
v prvé však jsem spáchal více chyb,
nežli Mistr ve svých padesáti...

ZNĚLKY SPOLEČENSKÉ

O tom, co už tady bylo

O co lépe by se lidem žilo,
kdyby nešíleli radostí
jako idioté naprostí
nad tím, co už tady jednou bylo.

Dnes opráší, na co včera plilo
shromáždění moudrých bytostí,
halasně to nazve novostí,
o níž lidstvo léta jenom snilo.

Ať nám to však je či není milo,
nazveme-li váhu hmotností,
předměty to tíhy nezprostí.

Kilo bude dále vážit kilo,
i kdyby se mu to nelíbilo,
i kdyby se spřáhlo s vrchností.

O četbě mezi řádky

Ted' se tužme v četbě mezi řádky,
 pryč je éra jednoznačných slov.
 Páchne síra, polem řinčí kov,
 hrátky s čertem změnilly se v hádky.

Večerní se rozeřvaly plátky,
 přehlušily něžnou píseň strof,
 celý svět se těší na pohov,
 ale loutky musí tam kam drátky.

Jen někteří kašlou na špagátky
 míchajíce koktejl Molotov,
 takovým ted' nadcházejí svátky.

K smrti zděšen, ne však pohotov,
 co jsem napsal, vzal bych raděj zpátky,
 ale už to vězí mezi řádky...

O tahání za fusekli

A já žádám, abyste mi řekli,
kdo mi mazal kolem huby med,
kdo mi tvrdil, že dvě a dvě je pět,
kdo mě zkrátka tahal za fusekli.

Mí dnové se beznadějně vlekly,
ty mi nikdo nenavrátil zpět,
jenom šťastní kandidáti vět
oscilují mezi dvěma pekly.

Tvrdí chlapi za ta léta změkli,
někteří se lekli, jiní vztekli,
ale já to musím vědět hned:

Kdopak mě to tahal za fusekli
a pročpak mu hlavu neusekli,
když byl doznal, že se prostě splet!?

O sladkosti hesel

Je právem truchliv, nevesel
a slzou v oku blyští,
kdo prožil život bez hesel
za lepší lidské příští.

Což není rovno zázraku
jednotné vytí hrdel
těch, kteří mají ve znaku
akorát holou prdel?

Hesla jsou jako deserty,
i mne to sladké svedlo
a proklouzlo mi přese rty.

I ptám se: „Už se jedlo?“
A dav řval: „Ted' nás nesar, ty!
Copak to není jedno?“

O těžkých dobách

Jak má myslet jeden na druhého,
když se přiostrhují poměry,
když se z šera derou příšery
k hybným pákám dění společného?

V ty doby si každý hledí svého,
i pozdrav je věcí důvěry;
snad jen city mezi partnery
utuží se, když jde do tuhého.

Ach, oharky krbu rodinného,
vím, jak zmoci ony chiméry:
Buďte díly ohně pekelného,

smahnoucího ryzí mizery,
kteří svitu slunce nebeského
zločinnými brání panděry!

O provinění

I dnes usnu poznamenan vinou,
zvykl jsem si, spí se mi tak snáz.
Provinil se přeci každý z nás,
tento vážně, onen volovinou.

Konstatuji, jak mi léta plynou,
kolik v sobě vina skrývá krás,
a snažím se, abych nepropás
dennodenně obtěžkat se jinou.

Vina má však jednu stránku stinnou:
rozvinuté tendence se svinou,
bezbřehému snění vzroste hráz.

Provinilí ovšem nezahynou,
usínají kolébáni vinou,
marně jim po zádech běhá mráz.

O chudobě

Snídám si tak bílou kávu, štrúdl,
ham and eggs a juice a koláče,
když tu náhle je mi do pláče —
napadlo mě: Co kdybych teď zchudl?

Nejprve jsem zbledl, potom zrudl.
Že prý chudoba cti netratí...
To si vymysleli bohatí!!!
Do prdele! (Ano, tak jsem zhrubl...)

I když jsem byl zdravě najeden,
děsil jsem se, to zas bude den,
pustím rozhlas — až jsem sebou škubl,

zavyl jsem a hrůzou hryzl pěst:
Bože, co mi bude platná čest,
jestli klesne dolar nebo rubl?!

O dobrých vztazích

Ted' jde o to, kdo má dobré vztahy,
vztahy s dámou, vztahy s kolegou.
Vztahy jsou dnes alfou-omegou
snad i mezi lupiči a vrahy.

Totíž jen ten žije bez námahy,
kdo má bližních obdiv, úctu, cit.
Chce to slíbit, chce to pohrozit,
popřípadě bodnout bez výstrahy.

Několika obratnými tahy
(vydíral jsem, podplácel i krad)
vylepšil jsem vztahy s půlkou Prahy.

Jen na toulkách petřínskými svahy
smuten hledím k vrcholu své snahy:
Ano, zbývá podmanit si Hrad...

O posmrtné slávě

Zemřít neznám jak potulný čokl,
jehož smrtka z dějin vyškrtně,
Bože, to by bylo ukrutné,
z toho bych in memoriam zcvokl.

Stoupám tedy na kamenný sokl
za účelem slávy posmrtné.
Pokud se mi nožka nevrtně,
vytrvám zde, byť bych denně mokl.

Neváhejme, děvčata a chlapci,
prodlužme si bytí jepičí
předplacným místem na podstavci.

Marné je pro bližní dělat divy,
oni nám ten pomník nevztyčí.
(Přinejmenším dokud budem živi.)

O zákulisí

Zákulisí, temné zákulisí,
tys děsnější nežli záhrobí,
zde tomu, kdo si co nadrobí,
peločas nechť odpískají krysy.

Zákulisí, temné zákulisí,
je-li pak tvůj záměr záludný
méně zrůdný nežli obludný,
koho a kam předurčují spisy?

Chodby, které znamenají svět,
prkénka toliko na pohled
pověřena sdělovací misí.

Záskok, zálusk, záblesk, závět, zášť,
zápletku máš pro každého zvlášť,
odehrané loutky teskně visí.

O přechodu kvantity v kvalitu

Ptával jsem se: Kdepak je to místo,
kde přechází množství v kvalitu?
Nevidím je tamo ani tu,
přesto však prý leží velmi blízko.

Zřejmě bude vysoko i nízko,
totiž v nadiru i v zenitu;
naléztí to místo výskytu
vyžaduje mimořádné štěstí.

Váhával jsem, to je jednou jisto,
nyní ale svědomí mám čisto,
duši sluncem víry zalitu:

Věřím smrdutému jeliťu,
že — ač silně oplzlo a slizko —
kvantem přejde v chutnou entitu.

O zachování hmoty

K čemu zákon zachování hmoty,
když veliké mění na drobné
a takové jemu podobné,
když mám zase prošoupané boty?

Ergo: kde jest hmota mojí boty,
skrže jejíž trapnou absenci
chodidlo mi žerou mravenci?
Kde jest? A kdy dojde na kalhoty?

Sám jsa kouskem zachovalé hmoty
varuji se kroku do nicoty,
odvracím svá čidla zraková,

prchám, zbrocen ledovými poty.
Jenže hmota už je taková,
vždycky se tak podle zachová.

O pravdě

Pravda, to je delikátní strava,
která vyžaduje přílohu.
Samotnou ji pozřít nemohu,
aniž by mne rozbolela hlava.

V kantýně však vládne ryk a vřava,
lítý boj o tácky z plastiku:
podává se pravda v aspiku,
uzená a trošku do krvava.

Davového šílenství se hroze
neposkvrním ústa ani hrud',
hladovím, leč trvám na obloze.

Další! štěkne od okénka stroze
mastný tlouštík, lhář na volné noze.

Pardon, ale já už nemám chuť...

DEFILÉ

Cyklus

Jednoho každého v roce
jeví se Helmutu
ovocná žena.
Umí své háje
rozprostřít předloktím levé,
pravou zve: Tudy.

Váhavě chlapeček
poplení broskvoň,
jadérka plivaje
prosmýkne se brankou
a do příštího čeká.

Než se mu zajizví
spálená dlaň,
v níž dlouho, dlouho
pro krásnou Pomonu
spropitnou svíral minci.

Bolest

Helmut vlastně miluje,
když to bolí.
V čestném střetnutí
mužátka proti mužátku
na oběť nehledí,
až budou štoudve
plné padrtí
a džbery cimprů camprů.

Ošklivá věc

Jednoducho jest
Helmutu naříditi:
Běž, dítě,
běž a nehezké věci miluj!
To se ti vyplatí,
to se ti vrátí,
jen čápi ti nanosí bratříčků zpátky,
kolik jim napočítáš.

S ošklivou věcí
se hošíček snese.
Hnusna a odpudiva
o ten cit žebroní,
že odřící jej nelze.

(To není jako
mrazivá ultimáta krásy,
ó ne,
zde jinoch má navrch
a žádné à propos
vyvést ho nemůže
z konceptu nanečisto.)

K podstatě

Helmut se bojí
jako osvětlené zvíře.
Rovněž se dokáže
dokonale zúžit,
takže v kuželi
není k rozeznání od ničeho,
aniž by s tím splýval.
Zhrouťí se do sebe
na malou hromádku.

Mnozí se zeptají:
Nu dobrá, dobrá,
jaká je ale ve zkratce
podstata helmutího bytí?

Právě.
Jsme u toho.
Helmut se bojí
jako osvětlené zvíře.

Polcení nestoudníka

Helmut si pochopitelně nerozumí
ani s počítači
své vlastní generace,
poněvadž pardón!,
jak by se nějaká čísla
směla rovnat literám!?

Obcházejí ho
jako smrdutou raritu
— veselí a hrdí
v hloubi svých digitálních srdcí —
obloukem
pokradmu šmírujíce
jako při polcení nestoudníka
na veřejném místě:

Plátek za plátkem
Na setiny
Na tisíciny
Ostrými slovíčky do hebkého
Vážíme v čisté váze
Plátek za plátkem
Vzhůru nohama
Dolů hlavou.

Zpětně se kochají
po vrstvách sendviče

u vědomí své veliké virtuozity
v mistrovství onoho světa;
avšak ouha!
zde nechybí,
tamto nepřibývá,
to na protest
proti dekretu o zachování hmoty.

Sebeovládání po ránu

Helmut měl nad ránem
módní a omšelý sen,
že už opravdu nemá
čeho se zachytit:
Miliardy pohyblivých madel
mizely do nenávratna.

Když ale procitl,
ležel tak pevně a neochvějně,
po délce páteře
k štrozoku se tiskna,
že se cynicky rozesmál dovnitř.

Zvenčí pak ukrotiv brvy
nic vědět a znát neposkytl,
to kdyby náhodou
vtrhli ho osnímkovat,
aby utajil,
že i ta nejdražší útočiště
byla jsou pověřena léčkou.

Tápání v interiéru

Helmut si připadá
jako skladiště čehokoli,
to se nedá popsat,
tak si připadá
a schluss!
Štosy, kartóny,
balíky a role,
všechny je ztělesňuje,
vazkými dávaje
najevo tušit gesty,
co za tou clonou zahálí,
co vskutku pak ulehlo skladem.

Helmut je,
jako kdyby se řeklo:
Nerad to vidím rád.

(Všecko je jako něco,
i když to možná
odnikud nevyplývá.)

Až navěky

To je samozřejmá věc,
že nic netrvá věčně.
Skromně aritmetikou vláčen,
nehoněný a nekován,
odvažuje se Helmutek
nicméně teorií
a v to doufání se hrouží,
že vše jeho
si v trvání teprve od nynějška
odedlívá své
na kdoví jak dlouho,
možná i s nadějí
na toužené věky,
zatímco dočasnost tohoto
lze čítati do minula:
A tedy hle —
je menší nežli pořád!

Že spolu navěky půjdeme životem.
Ťap Ťap Ťap.

O veliké řepě

Vázán zde
přilnavým šílenstvím,
přilnavému šílenství se koře,
velikým Halali
lká Helmut k oslavě místečka,
kde to má doupě:
Bojí,
bojují,
do boudy nemohou...

Pochybnost

Mnoho času
promrhal Helmutek
ptýlením pochybnosti.

Škubal ji do lysa
jako chcíplého opeřence
a drobná chmýříčka
do vzduchu vyhazuje
jedno po druhém
pečlivě utloukal lopatkou na uhlí.

Zpocenou hlavu mu oblepila
jako v tom proslulém lynči,
jako pitomé elektrody,
jako drobní, bodaví moskyté,
jichžto hubením
zvonivou spěží
i vlastní lebku
obětavě omlátil domodra,
jinak to nešlo,
a skrze řinčení v uchu
ledva zachytil a čtl:
Všichni jsme živi a zdraví.

Pohádky

Helmut miluje pohádky,
sám je bytost
původně oscilující,
jež se však
(zfanfrnivši)
prohřešila city,
a teď tu musí být.

Ó, staříčké pohádky,
kde zlo svou věc
podle regulí prosera
na celé čáře...
To potom pláče,
není k utišení.

Ale v těch nových,
v těch tuší dusičnany,
z nichž největší prý
bývají samci.

Filozofie

Helmut byl odhalil
tisíce jevů,
které nemají
žádnou obecnou platnost.

Leda by,
s odpuštěním,
našel se ještě jeden takový.
Potom snad.
V počtu dvou
již povážlivě blížícím se množství
směl by své postřehy
sladiti v systém,
labilní ideje
vyztužit cihlou,
zbytek pak nechati plandat
svou vahou v prostoru
jako obočí v moři.

Ostych

Helmut nikomu netyká,
není k takové věci zmocněn.
Má-li již oslovit,
má-li již skočiti
a podkúvkou probortit krustu,
zhrozit se měkkého obsahu
lepkavé příchylnosti
a navěky nésti
hořkou tu vzpomínku s sebou,
promluví neosobně.

A byt' se myslelo,
že i takové věci se adresát chopí,
nepojmeš,
nerozebereš.

Loučení

Stojí Helmut na vyhlídce,
na letištní věži,
a není na něho pěkný pohled,
poněvadž spáchal harakiri.

Uzavře-li teď oči,
bojí se,
co nahmatá,
až příslušenství
v představách prosije prsty.

I hledí odhodlaně
k modravým obzorám,
střevovím větrník mu vane
a hrá si s apendixem
jako kotě s vázankou.

Chlapeček tuše,
kudy kam nervy vedou,
zívnutím snaží se
zaplašit nudu:
Huš, slizká,
čekám zde na bolest, huš!

Ach, a je nepatřičný
jako Bulhar v peugeotu...

Totožnost

Helmut má potíže s totožností,
nikdo mu neřekl,
odkud kam sahá.

Naslouchá svému sípavému dechu,
po čtyřech obchází palčivou otázku —
kde stehno, kde kotník?
Tam mlha a tma.
Jen odsud a potud
to líbové maso a bělavé kůstky.

To se mi neřeklo,
to se mi neřeklo,
promluvil o sobě
s dospělým tušením identity.

Usedá na lavičku,
park okolo
pylem se prohýbá a vlní,
nohy si zakrývá
listy a křídélky,
laciným papírem s mrtvými slovy.

Dobrý den — kozí den!
děti se vesele smějí.

Ze školky domů
žádné z nich nespatří
děsivou obludu ponurých her,
krvavé koleno.

Znehodnoceno

Sněží-li to samé ono,
jež bylo sněžilo ondyno,
pak vskutku
v tom vodnatém koloběhu
nic nemá hodnotu
a Helmut si může zradit,
koho chce
a kdy chce
bezpočtukrát,
obkročmo zneuctít
právičko právo,
vnutit mu rozkoš,
pyšně je pojmenovat
a potom zmizet
zavalen kopretinou,
zapadnut vločkou.

A k tomu všemu
řící jen: Voilà.

Beztrestně

Devětkrát za sebou
udělal Helmut vše,
co nechtěl,
a nic se nezachvělo.

Snad kdyby devětkrát současně,
z posloupnosti se vymaniv...
Otrásla by jím
detonace z hloubi.

Když se však špatnost
rozloží v čase,
neinspirovaně,
v repetících ad libitum,
odívá zašedlý šmrnc,
se soklem splyne,
s pozadím se sjednotí.

A kdo kdy pak slyšel,
že by se v mohylu
navrstvil prašivý kal?

Pohanství

Helmut se znovu učí
vášnivě kvílet,
jako to dovedou
prostincí národové.
To není komická slabost,
nýbrž veliká moc
mimo okruh věcného Boha.
Té se poddati
co nadchnutí kouřové slasti,
zhluboka,
plnohodnotně,
na cestě do alelujá a zpět.

Porucha

Než Helmut odehnal
poslíčky zla,
přeci jen depeši za vlastní přijal,
bláhově zaštitěn potouchlostí.

Zlá myšlenka
v siré hodnosti zavržení
nemůže zajisté poletovat jak motýl,
přesto však
váhu jí přiložit,
vinu jí přičísti?

Snad nežli prstíky rozčiní pečet.
Ostatní snahy
jsou pozbyly smyslu,
dále ať chlapeček
s bytím se vyrovná nerozhodně,
nelibou misí
tak podoben veverce v kole.

Blažené snění

Helmut nespí,
víček hledí si z nitra
sám sobě projektorem.
A růžově průsvitná
kožená zeď
(jinde snad chudičkový suplent,
zde počitek
šmáknutí rovnomocen)
hrstí nemajíc,
plnými nabízí přeci: Na!

Těžká věc,
důstojně chlemtati blaho,
však kdo by nebral,
když se mu předestře svět
se všemi svými voňavými místy.

Charakteristika

Sám sebe Helmut nazírá
jako člověka,
jehož nejlépe vystihuje
záliba ve spojování rozměklých mýdel.
Když je k sobě přiloží
voňavým slizem opatlaná,
vynoří hrst z mýdelníku,
stiskne a sjednotí,
poddá se pocitu geniality,
neboť Hleďte,
toto jsem vytvořil z mála!
Vláda však triumfu
odplavena s pěnou,
nové a smělé cíle si klade,
jen co tomuto mejdlíčku
vyprší srok.

Neštěstí

Helmut se pokládá
do svého neštěstí
jako šperk do sametu:
zazářit jasněji
na temné podkladě,
na bordové bázi.

Bolest tiší
krabička vystlaná plyší.

Mžik

Helmut má oči otevřené
jako džíp;
dravého povětrí nedbaje
a ostrých smítek
hledí kupředu
pln pýchy na to uspořádání.
Tolik, ach tolik
zbožňuje obrazy,
jimž víčka s rachotem
cípečky přibouchnou na úprku
jako ta kapota prsty...
Dívá se okolo
žele momentu,
kdy kochání přeruší mžik.

Instrospekce

Také Helmut
se pojídá od konce,
nejeden,
počet složitých bídníků rozhojňuje.
Má to své podivné výhody,
závin minulosti
po vlastním nanovo splésti.

Není však na kterém rameni
poplakat nad úrovní;
a přidat nedostane.

Introverze

Helmut je otevřen světu
jen co masožravá rostlina,
dlouho jest lapeným podnětům
v interiéru tlíti.
(V takovém podhoubí
daří se znamenitě
všem devíti příčinám beznaděje.)

Leč procedura o sobě
žádného ovoce nenese,
soběstačně se pohltivši
jako praturpý tvor.

Smutek

Helmut je smutný,
o to nic.
Jak pohádky,
jak dětské pokojíčky
čtyřicátých let.
Stříbřitou radlicí
hrne bol vpřed,
hrne jej k cíli,
a to ho nepotěší,
že smích je panečku zdravý.
A potěší-li,
lstivě si položí otázku,
jak vůbec může být
nějaký konec šťastný,
i kdyby dobro
sedmkrát zvítězilo.

Dilema

Helmut si zdaleka
není jist vším,
o čem nepochybuje.
Ježto však pochybnost
unaví neméně
nežli jistota,
pichlavé dilema
za vlastní přijal,
domnívaje se
naléztí pochybné pevnosti
alespoň v onom.

Takto se ocitl
v bludném kruhu hříček,
neboť nemoha zvládnouti
zpochybnit vše
ohavně neměnné a pevné,
nikdy se nevyšmodrchá.

Koncepce

Helmut ani na chvílku
nepochybuje o tom,
že existují
neviditelní pralesní tvorové,
jež maličcí sloníci
v žáru ovívají oušky.
Není to, pravda,
ucelená koncepce světa,
však se pro také
umřít nehotoví,
ale potěší.

Rodokmen

Helmut se osobně
nepoznal s Darwinem,
aby ho starý muž
přesvědčil šarmem
hodným vrcholu své vývojové řady.
S jinými ovšem
neblahou konexi učiniv,
tak málo se cítí těmi předcházen,
že temné vzpomínky
(ty na drápy a žábry)
ještě rád z paměti
zoufale doluje
co lahodnější část rodokmenu.

Tajemno

Helmut se logicky
zmocňuje tajemna,
po částech,
způsobem uzdným;
to mu vyčítají.

Jedni že u zdi,
druzí že na uzdě,
toužíce po slzách
smrtích a nářcích,
po mlžném oparu
hatícím kontury věcí.

To nic není!
smějí se jeho obavám,
to nic není,
tomu my rozumíme!

Jenom on spočítá,
na kolik to přijde,
konkrétně oddělit
hrůzu od slovesa býti,
lokalizovat děs
a do temnot
křestně a jasně jej oslovit:
Ejhle!

Analýza

Helmutek vrchovatě okusil
ano i hnusu.
Těsní a těsní
ven a pryč
neblahé obsahy vědomí,
ony však plosknou
a naplacato skládají se vespod.

Co k houslím slepý
pravda k první přišed
(k dalším již vida)
zná je v těch hloubkách
jen jako podivné
zdeformované ryby,
jež věčnou tmou
a strašlivou atmosférou
nabyly takových tvarů.

A když veliká bouře
čas od času
nabere ode dna
a příšery vyvrhne na břeh,
také by rád stál
v davu těch hodných

a čistých lidí
a divil se řka:
Je vůbec možné,
že něco takového bylo stvořeno?

Trápení

Když má Helmut
veliké trápení se světem,
je zamlklý.

A nechce nic.

Lidé chodíce okolo
záludné otázky mu kladou:

1. Nechceš něco?

2. Nemáš horečku?

3. Nemáš hlad?

Záporný provoz je nepřetržitý.

Avšak tělesných ran
se nedopátravše
dále nehlobají,
to směšší, šediví krtci.

Helmut se zachvívá
v pláči vratký jak novokůzle,
ano, to trápení se světem,
s člověkem a s nebem
takto jím vibruje.

Kdyby se zeptali:

4. Nebolí tě nic?

slovíčko po slovíčku
veškeru zásobu by udal,
všecko, všecko.
Bolí ho všecko.

Kotečky

Helmut si buduje
kotečky pro své blízké:
maminka, tatínek,
bratříček a psíček —
nic nelze ponechat náhodám.

Oni mu utíkají,
těžko, přetěžko
shání je zpět
strašlivý pasáček, sverpý bičík:
Tudy, prosím!

Proč tomu musíte rozumět,
abyste uposlechli?

Detail

Helmut se uviděl
v blýskavém držadle nějaké věci.
Než se ho chopila ruka,
zblízka se zamyslel
nad svou tváří,
prohnutou po chromovaném obvodu
jak potah trampolíny:

Vesmír je možná veliký
a dýše prázdnotou,
ale z detailu jde hrůza...

Život

Helmut se domnívá,
že život,
život je jako
protahovat mrtvé jeleny
trnkovým houštím.
Jeden za druhým
těžknou a váznou
ve spleti větvíček
tou nemotornou hlavou.

Hej! Vy, přátelé,
na tamté straně!
Nevíte,
jaká je norma?

Oči

Helmut se bojí
žestové hudby očí;
uhýbá.

Vždyť jako jícny pozounů
také jsou nakrátko
spojeny s ústy,
také se studeně blýskají.

V cíděné mosazi
zahlížet zkroucené tváře —
sám cítí na rtech
pelyňkový plech
a vidí tón
rozechvělý falší.

Jen plakat slzy,
to je pane jiná!
To oku zní
jak utonulý kornet.

Otázka času

Helmut ví přesně,
co vše je otázkou času,
nyní však přišel čas otázky,
co bude jeho odpovědí,
až vyprší lhůta podzimu,
až vysněží lhůta zimy.

Snad jenom hýčkat
odročené sny,
po krůčcích přicházet na chuť
marnosti počínání...

Ale on pracuje,
jako by se trestal.
Co mohl provést tak strašlivého?

Malé písničky

Helmut má rád
malé písničky lidí,
kolibří, krokodýlí,
kulaté a vlhké,
všechny jsou pěkné,
když se linou.

Ale sám nezpívá,
sbírá síly,
roky se nadechuje;
on by chtěl velkou,
velikánskou,
aby až zazpívá
na strašnou notečku,
všichni jste zvěděli,
co a jak.

Jenže se bojí,
zdali to lze zvládnout
s pouhými pěti litry krve.
Víte?

Komplex

Helmut ví,
že kdyby neměl nohu,
tušil by, co mu schází.
(Někde to zaslechl
a velmi k té pravdičce lne.)

Dávno a dávno
svěřiv se ve vzdoru
pod kuratelu monster
(povýtce takových,
jimž beznosou tváří
povídá písečný prach),
namísto nohy
jen řečené jistoty
nadobro pozbyl.

Půl němci, půl hlušci vyprahlí,
truchlivý dozor,
nade vším celistvým
jásali strašně
a spletli mu pravdu.

Helmut má všechno:
na první pohled dokonalý,
k druhému nevybízí.
Rozkošný komplex.

Nářek poražených

Helmut je sám sobě
první osobou množného čísla.
Když k sobě hovoří,
nakrátko se chvěje,
nakrátko jako hladina v láhvi,
ode skla ke sklu.

Skrz vidí tu prohru,
záludně se blíží,
ale nemůže si pomoci,
má ruce vruty přitaženy ke kyčlím,
to je teď taková hra.
(Kdo by si pomohl,
navždycky poztrácí body.)

Helmut se dívá,
oči má šedé
a naříká nevlastním hlasem:

Jak bychom my,
nositelé muskulatury B
a průměrného prospěchu,
předčasně propuštění pacienti ortodontie
a zpozdile mutující tichošlápkové,
my, ješitní nešikové, zasnění zlodějící,
ztroskotanci v mělčinách nitra,
trpaslíci, diletanti,

pivoňky, chmýří, ještěři,
mosazné plíšky,
my, čarostřelci vedle
a bezmála géniové,
uprchlíci do sebe, milenci v pořadí,
my, malé a křehké jitrničky,
zaprášené sošky, hýčkaní mopslíci,
zpcená čela, barevná sklíčka,
sirotci, ztřeštěnci,
zběhové, spiklenci,
léčivé byliny,
snoubenci ticha,
trest marnivosti,
náhrobní šutříčky,
srdce na dlani,
nenucený výsek,
jak bychom mohli vítězit?

Proměna

Helmut cítí,
že se zvolna
(ach, ale velmi zvolna)
stává lepším člověkem.
Lepším než Jürgen,
lepším než Dieter.
Zbývá jen podniknout
určité konkrétní kroky.

Se srdcem rozechvělým
jako lehounké záclony
proniká sféru za sférou
a doufá,
že o hrany průlomu
zbytečků potupných jařem
se zbude.

Au!
Odere kůži,
i maso by odral,
když tu se kýžená jakost
zjevila v kruhu:
To stačí.

Je na čase
bezmezně milovat jha,
jež si byl nasadil dobrovolně.

Myšlenka na smrt

Helmut už ví,
že není přesně vzato dutý,
přesto však někdy
nechává sebou myšlenky protékat
jak rourou.

Jenom je značkuje,
cviká jim ouška,
aby je napříště
pravdivě rozeznal v proudu.

Myšlenka na smrt
má boltec jak řešeto.
Vždycky to ucpe.

Dospívání

Helmut má užito
třináct let z celku.
Některá proplazil,
některá proběhl,
příštích pár doufá i letět.

Zatím však
v lepkavém marastu vázne mu krok
a noha propadá beznaději.
(Tu zdravý rozum velí si zoufat,
i kdyby křídla již nakrásně rašila.)

Až se vymaní
a nad hlavy se vznese,
po hrubém vzorečku
botiček pionýrek
bezpečně poznáme,
čím se to kdy brodil.

Parte

Helmut má dávno
vyplněno parte.
Nelze to ponechat náhodě,
jak bude nutno truchlit:
Maminka, tatínek,
bratříček a psíček.
(Jenom si vzpomeňte,
co jsem byl váš...)

Nosí svou smrt stále s sebou
a její váha
po kapsách vestiček,
jako by brzdila
zdravý tělesný vývoj.

Proč nerosteš, Helmutku?
smějí se tlusté, červené samice.

Tumáte, čtěte!

Ony se štítivě odtáhnou,
nachové tvářičky zblednou.

A Helmut se dívá
a má šedé oči.
Šedé jako krycí barva
vojenského námořnictva.

Tesáky sem, tesáky tam

Ony jsou jako dinotheria,
ty krásné dívky,
jako strašlivá a divoká zvířata,
jim také stále ovívá kly vzduch,
ony se usmívají musejí,
taková jsou pravidla lovu.

Jako dinotheria
a také jako šavlozubí tygři
nemohou obranně útočnou soustavu zuboví skrýt,
ani když se vyšrafovanýma očima
zahledí na týrání malých zvířat.

Kly jako bílé šachové figurky
děsivých partií
vyčnívají přes krvavá jelítka rtů
a dívky cválají dokola
srázejíce nás naznak
tou vyhřezlou krásou.

Nedělají stopy,
jenom úsměvy za sebou trousí
jako stříbrné předměty.
Tesáky sem, tesáky tam.

Defilé

Když Helmut sedí
v tamtom takovém křesle,
defiluje mu před očima
průvod nahých zajatkyň.
Jsou útlounké
a mají velké, pružné, snědé prsy.
Jdou pomalu a těžce,
Helmut jim nevytýčil snadnou trať.
Když některá klopýtne,
prsy se divoce kolébají
a ve šťastných chvílích
v páru o sebe narážejí:
Helmut si myslí,
že by měly zvonit.

Sen

Když se Helmut mstí,
celé houfy těl pořeže nožem
a toho, co hlídá molo,
zezadu bodne do ledvin.
S čepelí v těle ho skopne do moře
a sám se snaží uplavat
hustou, medovitou vodou.

Ale už jich je plný břeh,
už se tam tísní!
Ten zakrslý snímá harpunu
a zatímco míří,
Helmut si představuje,
jak mu hrot s protiháčkem
vniká do masa.

Přál by si, aby to bylo stehno
nebo rameno,
kde kousek hmoty může postrádat.
Ale jen zaslechne zasvištění,
ví, že to bude hlava
a že se červeně rozprskne
jako nakopnutý meloun.

Král vysílá své vojsko

S lomozem míjejí Helmuta pásovní lidé
a cestičku za nimi
značí bílý sliz.

To není žádná hra,
řekne jeho malá přítelkyně,
to není žádná hra,
když nikdo neumírá.

Helmut se za smrt v uniformě nestydí,
také mu padne jako ulita,
také se do ní
vše měkoučké bezpečně skryje.

Dívá se, dívá:
Jakou já zanechám na zemi stopu?
— a vida, ach!
Krvavé šlápoty.
Ťap ťap ťap.

Malá přítelkyně zatleská:
Král vysílá své vojsko.

Vlasy

Když má Helmut krátké vlasy,
pohybuje se cílevědomým krokem
a čelistní svaly má stále napjaté
úžasnou koncentrací vůle.

Ale s dlouhými vlasy
chodí po otevřených silnicích,
kde vane divoký vítr od kamiónů,
a Helmut pláče s motory.

Dívá se na sebe
a představuje si,
že hraje roli v takovém filmu,
jak mladý muž jde po silnici
a pláče
a kolem burácejí kamióny.

Dlouhých vlasů se tak či onak
zmocňují zuřivé poryvy
a je to slast,
i když zrovna nepoprchává.

Malá zvířata

Helmut miluje malá zvířata,
sám je malé, maličké zvíře.
Rád je hladí
a rád je týrá;
i ona ho ráda hladí
a ráda týrají.

Rád se dívá,
jak žerou, myjí se a spí.
Často sám nežere,
nemyje se a nespí,
jen aby se mohl dívat.

Když jim způsobí bolest,
dívá se, jak se svíjejí,
a jeho samotného to bolí
hluboce a těžce.
Umřeš, zvířátko?
(Má hebkou, heboučkou srst,
je to malé, maličké zvíře.)
Helmut je hladí
proti i po i na pěšinku.
Strč prst skrz srst.

Je sladké, teploučké zvíře,
neumře, neumře.
Jen trošku vykrvácí

a pak se odpotácí,
jako když dámě
řine se z nozder krev
na vydří límec.

Malá zvířata usínají
s pootevřenými tlamičkami
a Helmut se dívá a dívá.
Sám je malé, maličké zvíře,
také on brzy usne
s pootevřenou tlamičkou.

Na starý motiv

Proč by měl svět
připadat Helmutu krásný
a žití úctyhodné?
Je snad klopýtlý na leb?

Diem perdidi,
zní mu v hlavě útržkovitě
věčně zelená písnička filozofí
co vzpomínka na pokus
důstojně se podobati předku...

V cíleném toužení
pečlivě rozměřiv
katastry všehomíra
snajperským zrakem
čtverec po čtverci propátrává
v záblescích jedenkrát
doufaje uvidět
kýženou bytost,
skvrnité svědectví dofialova,
veselý produkt sluneční strany
a smysl všeho.

Jím se pak okrášlí
do budoucna
a cloumáním probudí
důvěru v jednotlivci.

MŮJ VŮZ

* * *

Zasklená hovada
ve tvářích s mukou
nocí mne míjejí

Srdce jim tlukou
hodinky odbíjejí
v rukou

* * *

Můj motor v chodu
noci kraluje
Hřeje si vodu
benzín spaluje

A život mívá
nezpomaluje

* * *

Povrch se páře
Po bílé čáře
svépomocí
zchudlí
táhne se nocí
na vařené nudli

* * *

Cesta se leskne v dešti
ještě ji kola leští
Za volantem se rmoutím
tupě tupě jím kroutím

* * *

Taková noc
a jedu tak rychle

Kdybych teď promluvil
už hmotu věty
z kokpitu nedostanu

* * *

Můj vůz jde ztuha
neví
kdy se mu duha
zjeví
Noc propátrává
bodci
a zleva zprava
chodci
Křik Vade retro
do tmy
div srdce nepro-
bod mi

* * *

Zas můj vůz někam jede
Jsme sami
Valí před sebou nebe
s hvězdami

* * *

Měsíc mi ztlumil
hvězdička bliká
Přede mnou za mnou
noc převeliká

* * *

Troubím
Světlo Tmu snoubím
vzdech a vzdech
Pílím
úsvitem bílým
Eh
Já Koženka a Plech

* * *

Sešlápnu spojku
zařadím dvojku
svírám pěst

Sešlápnu spojku
zařadím trojku
Otročím strojku
ostošest

* * *

Jedu stovkou
nocí inkoustovkou
vpravo Kolín
vlevo Kaňk
Řítím se jak taňk
nepovolím

* * *

Bolí mě oči světly
bolí mě oči tmami
Dva jsme se střetli
sami

* * *

Zas můj vůz hlasitě
nozdrami požírá mlhu
hltaje vlhko z luk
Jedu

* * *

Dokud mi kontrolky svítí
auto se kupředu řítí
Až mi ty kontrolky zhasnou
už tady nebudu býti

* * *

V motoru klepe
podobno kopytu
Nikdo tu není
To jenom samota
myšlenky v kokpitu
mění
ve velkolepé

* * *

Výpary lahodí
sliznici čidel
včera jsem ještě tu
silnici viděl
Dneska už řítím se
prašnými poli
povrch si ohmatám
strašnými koly

* * *

Už přes týden jsou dusna
mám okna zavřená
a krajina je hnusná
vařená

Už přes týden jsou parna
a možná ještě dýl
a cesta má je marná
marný cíl

* * *

Kam se město valí?
Já už to nestih
Navenek zcestovalý
Jenom po scestích
myšlenek
mám předstih

* * *

Zastavím Chčiji
tak tedy žiji
Nasednu Jedu
Víc nedovedu

* * *

V zavazadlovém prostoru
zavazadlový čas
ubíhá taškám
stejně
beznadějně
Zaškám
ve vzdoru

* * *

Co se mi hlavou honí
Jak vážný je můj stav?
Kolik má motor koní
kolik má motor krav

V uších mi tiše zvoní
jinak jsem celkem zdrav
Kolik má motor koní
tolik má doktor práv

* * *

Nade mnou nebe
pode mnou země
ručičky přístroje
spínají ke mně

Čísla plují
kontrolky kontrolují
němě

* * *

Tlumiče tlumí
jak jen to umí
hodné
Stejně však bodne
když oko do dne
čumí

* * *

Oko mé hledí do dáli
a ruka mačká páčky
a noha střídá pedály
tak jedu do zatáčky

A kolem jenom fekály
a sračky

* * *

Na cestách mezi
Prahami a Brny
gumami sáknou
olejové skvrny

Nedokonalý
pohled se kalí
pod koly drncají
drny

* * *

Nazpět
a zapomenout na svět
než zapomene na mě
O den
sunu se zpětným chodem
k jámě

* * *

Jedu dál ale slepou
chodci si na čelo klepou
Jedu blíž
chodci si dělají kříž

* * *

Moji milí
řídil jsem podnapilý
ale plynně
Čili
bylo to jako v kině

A v tuto chvíli
jedu v kocovině
z Kdyně

* * *

Mazlím se s řadící pákou
v noci mě přepadá chtíč
Aspoň s ňákou!
K ránu je pryč

* * *

Skleněná drť
červená rez
studená smrt'
nahore bez

* * *

Duše splaskla
asi praskla
a těch děr v ní
Kriste Pane
co se stane —
vyměním ji
za rezervní

* * *

Zaměstnanci Shellu
dupou po podbělu
jaro dělá divy
Děvče černobrvé
načepuj mi krve
Kena Saro Wiwy

Co to tady melu...

* * *

Ve stínu lípy
stojí tři džípy
Skvělé
smějí se majitelé
Češi
to je těší
na to jsou hrdí
zmrdi

* * *

Přešel jsem řeku
no to je k vzteku
Krucifix
Ještě se kroutí
v pobřežním proutí
Styx

* * *

K půlnoci v hučení kol
divný mne přepadl bol:
Kam si to seru
v jediném směru
S jakým cílem?
A kdo mě zkrátí
dám-li se proti?

Muži v bílém.

* * *

Prší
a vítr cestu suší
suší ji dosucha
pro kole bezduchá
Předtucha
kruší

* * *

Turecký kamion
řízený Turky
plachtu má vázanou
na čtyři šňůrky
Krvavý zřetel
koncových světél
fragmenty ze Sněhurky

* * *

Plech rachotí
a sklo se drolí
mráz ovšem nepovolí
Teprve brusličky
po rudé kaluži
bolí

* * *

Nedbají čáry
serouce na vše
mění se v páry
havarovavše

Svodidel máry
ke mně otočí
z mlhy dva páry
červených očí

* * *

Za jízdy V letu
vykřiknout větu
Jediným cuknutím
těsně před usnutím
všecko to smetu

* * *

Jedu
a zle je
vpředu i vzadu
to zeje
Z mysli mi nemizí
čas příštích kolizí
i místo děje

* * *

S myšlenkou na smrt
pojedu věčně
velikým okruhem
k tečně

* * *

Jen tak beze svědků
volant v bříše
na hrob espézetku
Klišé

* * *

Živ už jen zpola
poslouchám kola

Opuštěn Nejvyšším
shůry nic neslyším

Jedině zdola

* * *

K duši ateisty
promlouvá Pán skrze píсты
a jak vyplývá z hovoru
sám sídlí v hloubi motoru
v karburátoru

* * *

A proč Tamten
neumírá
Za volantem
Všehomíra?

Řeže
zatăčku
vleže
na mráčku
s vírou knipl svírá

* * *

Tak řídíš Bytí
copak Ty

máš všude svoje fízly
Ty se svou kraksnou
A mně tu smrdí dvojtakty
a dýzly
Andělé žasnou

* * *

Můj čtyřtakt jako Betlém
zažehnut Věčným Světlem
pomazán vonnou mastí
mne veze napříč vlastí

Zetlelé na odkvetlém
chrastí

* * *

Nohu na plynu
oknem vám kynu
jak Svatý Otec
Svatému Synu

Balada Cukrák

I.

Cukrák aj Cukrák
tyčitý sám
po němž si zkurvenci
dávají echo
nemravně
bezdrátově

Název jak něco
vyřčené hrdlicí
jež se však nevznese
v spanilou výšku
zapopelená
aniž by zazněla sladce

II.

Rozestupte se
smrduté páry!
Ať sladounké ústředí
vyvrhne z mlh
co sto věků bludných
hodlalo marně

ať mne jen zahltní
a zaštní
jako je mnohému
slabému tvorů
rozkošná protekce
de facto rozsudek smrti

III.

Chcípnete
borové lesy
máte-li brániti
magickým vlnám
mé čelo omývat zevnitř!

Vysílám požár
vysílám bekyni mnišku
vysílám ničivou vichřici
Smršť bory vyvrátí z kořene
leč pylony betonu
veletyč mocný zachovají
červenobílý
aby mi v odstínech
vyplnil zející mezery v žití
jako omalovánky

IV.

Cukrák aj Cukrák
nad hvozdy velepyj
ke které jaderné hlavici
své úzkostné chroptění nese?

V pohlavním aktu s nestvůrou
žádám být obelhán
důsledně
ostrovtipně
ať ani kapka se neztratí

Je blahem nezmaru
španělské bližnímu
narážeti trepky

V.

Cukrák aj Cukrák
tyčitý sám
jehož mne vítá
nad Brdy
studená mrcha

Před modrý usedám led
a přijímám
v městě pod Cukrákem...

Instalace antény

Bác!
Ale nechť
já musím vzhůru
když mi Pán
chodidlem opatřil nohu
já musím
v teleskop vpleten
nesa jej k umístění

Deštěm jest oslizla střecha
ta lačnost v oblačnosti
bych bleskosvodem sloužil
ale nechť nechť
já musím
v plnosti svého
astmatického úkolu
na hřeben prejzový
nésti svůj kříž

Dům se mi v Golgotu proměnil
an spěchám
spasiti drahé informací
Až na tyč
železné paroží vetknu
veliké mluvené slovo
zvěstuji vám:
Aj, dobrý den.

Chvilka s písničkou

Dozrály pěkně
plané řeči pléna
namísto nich
rozsévá zívání
důvěrně otlešený vokál
tloušťka zbloudilého

Přiboudlé výpary chaotika
prosakují sklem
nátryl ultrazvučí
To nemá zapotřebí nikdo

Vstávám
Škodlivou vzpomínku
ve víru odplaví
moje spodní vody

Nejdražší senzor

Zřím hledím
ano i dívám se
všechno mé hladově hltají čivy
nikterak selektivně
než vpravdě cokoli dodá kanál

Slastné je
částičku tvořiti
slastné je
v zatuchlých vod
přival se nořiti
slastné ó slastné
a to odkudkoli

Je-li mi nad jiné
tento senzor dražší
pak proto
že si mne vybral on
živoucí živý
a houf svých pimprlat
něžně i ostře mi zobrazil ihned
s imperativem implicate:
Nepřepínej!

Sportovní přenos

Udeř tlučhubo!
Dokaž mi
že to byl mantinel
co v ucho tupě mi zadunělo!

Ha jaký jazyk
vlaje ti z hrdla
jako had
botové tkanice tenčí
v jehle jed
sám v navlhlé maso
umělým veštknut chrupem

Aťsi jsem přihlouplá kořist
jediný reflex
podmínil si nicméně i mne:
Se znělkou Brankybody
jistě mou agónií bleskne
Zkurvysynu!

ZDF

Sítem si odchytiv Němce
zřím jiné a divné
divné a nepravděpodobné
jako Gdovín z Knovízu

Ztepilé čaro
kdy se tě nabažím
kdy mi prorosteš srstí skrz
a kdy mé výkřiky do prázdna
opětovati budeš
nejen bublinou mýdelnou
leč i promodralým sklem?

Stojíš zde přede mnou
příteli tupý
přistrojen k službám mnohostranným
a tichému souznění
jen přiznám-li ti duši.
Tobě své mlčenlivé chvílky vzdám
tu rozjímání tu odpočinku
a naše cesty se utuží
pevně přepevně
vždy s momentem spásného Cvak

Obrázky z venkova

Osení osení
za chvíli budu ti
na ruce hledět
hovořit do polštáře
a vzlykat naprázdno
zaplevelen

S liknavou pílí
zcepeněti tě
ranami toužím
Já jsem ta role!
Pod širmy hor se prostírám v kruhu
kde morový zavání puch
kde letité vládne štronzo
jemuž jen osení
sem tam se vymkneš
rašíc

Chvilka s reklamou

Tančete kurvičky
jásejte skákejte
hovězí polévka
nanovo podražila!

Vařilo se v ní málo krav
a přesto

Oplzlé balení
zuby rozedrati
a staniol bolestivě zkousnout
na špičku jazyka
ochutnat zatuchlou směs:
Smrt vykoupení
žaludek zdviží
zeptat se Coriny vyčítavě
za koho vaří Vitana doopravdy

Seriál

Zprávy jsou zlé
ba hrůzné
ještě že přetržité

Dejte to pryč!
Chci tam tu ženu
tu s kobylím úsměvem
ať mě již nahustí
resumé předchozích dílů
a její lesk na rty
ať vepříky popásá
po zdech mé ohyždné cimry!

Trpím
útroby svírány steskem:
týden jsem nespatriil
protagonistu

Úchylný havíř

Já jsem klubičko zápalné šňůrky
rozmetejte mne
a vydržím vám hořet
Svinutý do špulky
však zřetelně vzplanu nakrátko
a zanechám jenom
své ohořelé zbytky
formičky popela
na pohled věrně držící šedivý tvar
na dotek teprve
rozsypající se v prstech

Já jsem menší kuň s nátepníčky
brodící se nehlubokou vodou
já jsem mléčné zuby neznámého dravce
a nehybnost na sítnici
Někdy mohu znamenat
krvácení dovnitř
někdy jen hodinu
nápravného tělocviku:
zranění útrob
tak jako tak kulatí záda
a oči obrací v ozdobný sloup

Já jsem řemdih bezduchý
přítomností metalicky vládnu
věda že impulsy dlaně

jež svírá rukojet
řetěz už k ostnům nepřenes —
na ni se podle navinu

Čas není než má touha
nebýti stále
a moje zpocená hrud'
třísněná tiskařskou černí

Jebu vám slunce jako Srb
a mládátka Morany
kojím si v přítmí
učím je na shnilé maso
a některá říkají s Viktorem:
To je dobré to je dobré
dejte mi ještě

Až vesmír vykryjí
výkaly vlkodlaků
a nezbude ani nenávist k normě
vezmu si slovo
a již je podržím
rušen jen vzdáleným vytím

Hle
stojím zde spatně
po směru napravo přič
je na mne chmurné spolehnutí
a jak by ne
jsem složen pouze z chrupavek

a hladkého svalstva
Tak trávím všechnen čas
otráven ze mne
i venkoncem vystupuje

Všeho se tedy můžete nadít
ale jen horší z toho
se skutečně stane. Zdař Bůh.

Přestávka

Přestávka — smrdutá omáčka
zní hudba Felixe Slováčka
v tanečním rytmu se střídají
osnímkované krajinné zbytky
rázovitý krok
chalupa dřevěnice
hmyz na bliznách

To vše
za pětadvacet z mé prkenice
jen proto
aby se Slováci
se svými okruhy
konečně stihli připojit

Noční zprávy

Čeho je škoda
v polítych papírech?
Zeje tam neškodná průrva
Jen dusivé vrnění
zaznívá do noci tak pozdě
ukolébavši vjemy
jichž práh vysoko
tak vysoko
že není na místě
neškobrtnouti

Dálkové ovládání

Sedím před strojem
s očima krhavýma —
satelit televizor teleskop
tolik hovězího a skopového
jak se mám dokázat lišit?
I mě už čubčí synci obštěkali
jako součást stáda —
kdo koho dálkově ovládá
a proč?

Svou mnišskou samotu
przním si společníci o úhlopříčce 36 cm
kvalita obrazu
od rohu do rohu den ze dne
výrazně stoupá
netřeba vstávat
a šťouchat do toho
aby mně kanál přehodil:
Telekomanduji na dištanc
Koprním uřknut

Závěr vysílání

To je konec!
Stín antény
v měsíčním svitu
protáhlý zmatený obrazec vrhá
do letních trav

Do nich jsem vyběhl močit
a bolavým okem
namísto záření úslužného
v hvězdách se kochati

Než s návratem
jak jsem se zdržel
s nebem nade mnou
a tím vším ve mně
přes rozpočet
strašná mě stihla novina:
Šlus!

Už jen monoskop do noci svítí
devastuje tkáň
Dobrou noc, milí.

VĚCI PO MRTVÝCH

*V příštím roce celkem beze změn
budu podmíněčně uvězněn
do košile saka střevíců
To zas bude dvanáct měsíců...*

Po čtyřiceti

Mám jámu vkusně vyrytu
miluji rytí
Zlaté šupinky pyritu
na dně se třpytí

A co ten přerývaný dech?
Jen díra v plicích
z běhání po schodech
po ulicích

A co pak na čele ten pot?
Do úst mi kapka stekla
Nepřišla vhod
vzpomínka z pekla

Vzpomínka z pekla paměti
Co tam se vryje
když ještě po čtyřiceti
člověk žije...

K moři

K moři
dojeli se mnou
špatně zašlápnutí škvoři

Osolil jsem jim smrt
Ještě se svíjí

To se to tvoří
když vás to mívá

Až budu sám

Matka mi umírá
ale smaží řízky
pro svoje blízký
na laciném tuku

Umírá ale smaží
Tolik se snaží
odejít
bez humbuku

Dým je hrozivý
Plavou ve voleji —
Mámo, to se nejí
Je to škodlivý!

Sežeru ty řízky
i když je to nízký
Zaseru si cévy
jen ať o tom neví

Jen ať
jako vždycky
komunikujeme
nepateticky

srdečními telegrafy
skrže ty blafy:

Ty víš že vím
když z pánve stoupá dým

Až budu sám
potom vyvětrám

Mlčení

Když umírala
maminka mi řekla:
Pusť si televizi
Hrála zrovna Plzeň s Litvínovem
a já jsem si říkal:
Není to snad tak strašný prohřešek —
vždyť koneckonců
v západních Čechách se narodila

Držel jsem ji za ruku
a dívali jsme se
na ten hokej
mlčky
I ona byla ráda
že si nemusíme vysvětlovat
že už to vzdala

V tu chvíli

Přišel jsem
o třicet minut později
Zmeškal jsem její smrt
Ale jako bychom si to byli oba přáli
Před cizími
zřejmě šlo to líp
Nikdy se před námi
maminka ani nesvlékala
a k té cudnosti patřilo
taky tak umřít

Než se vrátil bratr
umyl jsem jí tvář
zavřel oči
a natvaroval
chladnoucí ústa
do masky pokoje a míru
aby tamto
zůstalo jen mezi námi

(Prý až hodinu po smrti
objeví se člověk
jaký skutečně byl
pravá podstata ve tváři
V tom případě
jsme matčino utrpení zaživa
hluboko podcenili)

Myslím, že si to tak přála
že i v tu chvíli
odněkud jí záleželo na tom
co řeknou lidi

Tuhle

Tuhle
snesli jsme maminku v truhle
S bratrem
patro za patrem
pěšky
na funebráky bylo to moc těžký
Měli snahu
svézt ji ve výtahu

Neboj mami
zvládli jsme to sami
Přeci
víme, že jsou jistý věci
známe se
Akorát že nikdo neví, kolik unese

Mercedesem

Mercedesem
se moje máma svezla
až když byla mrtvá —
Ale přijel brzy
a jestli je pravda
že ještě tolik hodin po smrti
mozek vnímá
mohla to být
i hezká cesta
do západních Čech
(Musel jet totiž po staré
neměl zaplacenou dálniční známku)
Jen nebýt toho víka

Noc

Celý dům mlčí jako hrob
jen tiše tiká přímotop
Tak aspoň každý pochopí
že je to dům
Hrob netopí

Dům po mamince

Je rozhlehlý a strohý
jako bratrská modlitebna

Každé slovo jako zařikání
každý čin obřad —
Zavolám čiči
pustím vodu
Musím si zvyknout na ten stesk

Je tu i postel
na které zemřela
(Přivezl jsem ji
z paneláku z Prahy)
Ale na té spávají
jenom hosté

Věci po mrtvých

Věci po mrtvých
bodají
ale nevzít
se nedají

Až do krve zatne
klubíčko jehla a nit
Co je to platné
jak se bránit

Beru si co je k užitku
Ručníky Zavařeniny
Starám se o kytku
z pocitu viny

Je moje
co bývalo její
(Ty kuchyňské stroje
už rezivějí...)

No ano — věci věcičky
těch co už nejsou s námi
odnesou děti dětičky
anebo známí

Marné jsou mravní přemety
a člověk jaksí zkrotne
když ožívají předměty
Když oduševní hmotné

Zaprášený cukr

V opuštěném bytě
na cukr se práší
Nikdo si tě
cukře neodnáší

Marně marně čekáš
na své domůvzetí
pro bráchu i pro mě
seš jen smetí

Kde je tvoje bílá?
Smutný tady stojím:
Máma nesladila
a já se tě bojím

Televize

Pomyslil jsem
na tu televizi
už několik měsíců
před máminou smrtí
A vyčítal jsem si
že jen tím pomyšlením
přivolávám zlé

Zlé však už bylo
dávno přivoláno
Dneska je malý grundig v kuchyni
děti se dívají na pohádky
a já se bojím
až odejde taky

Oběť

Jak často mě v rozhořčení napadlo:
Oběť jako způsob vydírání!

Ale byl jsem bezmocný
když stejně to všechno pocházelo
jen z velikého
trýznivého a neustálého strachu
o nás
(Někdy i o všechny ostatní
po televizních šotech...)

Na ty vzdálené
ale oběť nefungovala
To jen já jsem se vztekal
a sliboval si v duchu
že takový nikdy nebudu

Ale kde bych byl
kdybych si myslil
že tolik nedorozumění
mohlo pramenit odjinud
než z lásky?

Anebo cítím mír
jen proto
že navždycky už
mohu prosazovat svou?

Úleva

Ted' už se nebudu stydět
když máma umřela
ted' už svým zoufalstvím
neraním nikoho
tak strašně a hluboko
abych si to pak
musel vyčítat

* * *

S dlaní na náhrobním kameni
čekám na nějaké znamení
Na záblesk Slůvko z nicoty
Věřím v NIC mamí, jako ty

Máma není doma

Máma není doma
to jsem ale vůl
pozdě jsem si na to
vzpomenul

Zvoním jako blázen
zkouším každéj klíč
Máma není doma
Je pryč

Zdá se mi to divný
Jémíne
Máma není doma
táta taky ne

Vyrazil jsem dveře —
je to její byt
Sousedí mně můžou
políbit

Máma není doma
to jsem ale vůl
pozdě jsem si na to
vzpomenul

Zapomněl jsem na to
docela
Máma není doma
Umřela

Ob generaci

Má dcera
se podobá mé matce
Snad když ji nechám plakat
a naučím se plakat s ní
a sám jí řeknu
všechna ta sprostá slova
snad se to zase nezablokuje
tak hrozně

Musím mít přece pro sebe
alespoň ten čas
mezi matčinou
a vlastní smrtí

Jak umřít

Jak umřít bez víry
důstojně a skromně
snad jsem se naučil
od maminky
v posledním týdnu
boje s nemocí

(Táta mě naučil
řídít auto)

Otec

Můj otec ztratil řeč
pár týdnů před smrtí
V předvečer řekl prý jenom:
Kámasútra

Na co myslil?
Na přepestrý
a trochu prostopášný život
či na neduživé chvíle masturbanta —
Sám doma
ze dna zásuvky s písemnostmi
lovit pomuchlané fotky?

To už se nedozvím
a tak mohu jen doufat
že při tom aspoň hodně snil
a po tom se necítil
tak trapně a provinile

Kamufláž

Jednou jsme s otcem kradli cihly
Najednou přijela volha
a ozvalo se: Kriminální služba!
(Viděl jsem kovový odznak
v dlani toho fízla)

Otec jim stranou něco řekl
a oni zase odjeli
(V registru svazků
jsem ho nikdy neobjevil)

I mamince však připadalo snazší
kamuflovat jeho absence
prací pro nějakou rozvědku
než prostě přiznat
že s námi nežije
protože žije jinde

Dvojí život

Dvojí život
mého biologického táty —
Dvojaký, dvojmocný
nebo zdvojený?
Dvojnásobný?
Podvojný...
Smrt ovšem jenom jedna
Půl roku po mamince

On o té její
neměl potuchy
zatímco jeho první mrtvice
shodila mámě
uprostřed noci
květináč ze skříně

Ale jestli jí tu kytku kdysi dal
to nevím

Mami

Mami

Tak mám to samý

Shora snad něco čekaj

Od nás od obou

Že jdou na to

Stejnou chorobou?

HAIKU HAIEČKU

I/ HAIKU

* * *

Vítr ve větvích
nebo déšť
ve vzduchu?
Šumění noci.

* * *

Déšť na sklo buší,
vodě je venku zima.
Otvírám okna.

* * *

Mrholí do stran.
Kapičky
lehčí vzduchu
neumí klesat.

* * *

Přestalo pršet.
Labuť si čechrá vlasy
a vítr slábne.

* * *

Na město prší,
kyselým deštěm
plují
okurky v láku.

* * *

Čtverylka kapek
kráter rybníka kalí
Lipový vývrat.

* * *

Hory se choulí,
divoké černé mraky
hryzají obzor.
(Costa-Rica)

* * *

San José září
v hlubině
pod horami.
Skočit a letět.

* * *

Polední hrůza!
Marně jsem hledal
slunce.
Bylo nade mnou.

* * *

Nad mořem svítá.
Paprasek-mračno-voda,
zlatavý sendvič.

* * *

Moře ach moře!
Všechno se ve mně svírá:
neopouštěj mě!

* * *

Motýli v kleci.
Proletět
skrze mříž
na šířku křídel!

* * *

Břečtan obrůstá
plot
z ostnatého drátu.
Zvrácená láska.

* * *

Sopečný kráter.
I květiny tu klamou
sirnatou žlutí.

* * *

Nešťastné moře,
mrtvý pes
v pění tančí
řetězu zbaven.

(Dakar)

* * *

Špinavé dítě
opodál
modré moře
slunce nahoře.

* * *

Nabízí šperky
bože tak úpěnlivě.
Nic nechci slyšet!

* * *

Chomáče pěny
bělaví na hladině.
Negativ špíny.

* * *

Předměstí stínu.
Nuzné je
jeho
hoře
řezané nebem.

* * *

Oblaka shora
jak lokny staré ženy.
Trápení Země.

* * *

Krvavě rudé
do temných vod se sune.
Zasyčí, zhasne.

* * *

Vlny se tříští
napořád
jinak
stejně.
Mění se skála.

* * *

V rozpadlém domě
záclony
ještě vlají.
Bydlí tam vítr.

* * *

Pěna si sedá,
sklenici touha zamžít.
Polyká jantar.

* * *

Střevíček v dráze.
Sanitka odhoukala,
ten druhý vzali.

* * *

Je zapotřebí
tyčit se
proti nebi
jako ty hory!

* * *

Vrnící kočka
beraní do mě
čelem.
Nežil jsem marně.

* * *

Ve světě koček
jenom se
tiše čeká.
Přijdeš, odejdeš.

* * *

Na šňůře prádlo,
lapiené barvy
lkají.
Tortura klepet.

* * *

Rozbité brýle.
Obrazy,
které nikdo
víc neuvidí.

* * *

Žárovka praskla.
Tmou obklopeni bdíme.
Spásné svítání!

* * *

Večerní smutek,
tajemstvím obestřené
příčiny přítmi.

* * *

Den
s cejchem stesku
pomalu kulhá k šeru.
Syrové zvony.

* * *

Nehybný rybář.
Pod hladinou zas
čeká
na svou smrt ryba.

* * *

Nákladní vlak
na Železničním mostě.
Řeka se chvěje.

* * *

Červená tramvaj
Kterými jela asi
tunely krve?

* * *

Vltavské mosty.
Jak snadné
zdá se
přejít
na druhou stranu.

* * *

Jde z komínů dým,
dnem i nocí se valí
štiplavý k slzám.

* * *

Petřín je modrý,
zelené stromy šednou
ve svitu lampy.

* * *

Veslice mlaskla.
Vltavou líně plyne.
Skleněné vlhko.

* * *

Ohňostroj končí.
Poslední plaše písbla
jak ptáče ze sna.

* * *

Ježečku, ježku!
zavolám temnou nocí.
A přijdou oba.

* * *

Pole se vlní
šplouchajícími klasy.
Kombajn proplouvá.

* * *

Nymfeum.
Umbra.
Rapír pírko kosící
cípečkem mědi.

* * *

Zrcadlo
v žáru očí
do zdi se vpíjí
jak kaluž v polích.

* * *

Zvlčilost v srdci
jen v mrazu
beru na se
roucho beránčí.

* * *

Naděje doutná
ve víře,
že snad nelze
sežehnout vody.

* * *

Černá veverka
s červenou
jako vlajka
anarchistova.

* * *

Nekřičet nahlas
a melodii svírat
v jaterní hloubi.

* * *

Zahřměním dveří
pod víčky spáče
reflex
zpozdíle blýskne.

* * *

Skřivan se vznesl.
Než umřu,
chtěl bych taky
uvidět všechno.

* * *

Jeptišky v černém.
Modlitbami vranám vracejí
sesterské prázdno.

* * *

Zlomené srdce
putuje
dolů
řekou
k počátku času.

* * *

Láska mnou proudí,
láska mě zaplavuje,
láska zabíjí.

* * *

Miláčku, nepij,
labutě v řece zmrzly
a pivo studí.

* * *

Na tvém zápěstí
čas běhá dokolečka.
Ukaž mu cestu.

* * *

Miláčku, pospěš!
Divoké husy letí,
a ty se líčíš...

* * *

Zamrzlá ústa.
Všechno,
co ti chci říci,
počká do jara.

* * *

Pod vodou křičím.
Ukryto do bublinek
hoře vyprchá.

* * *

Vlnami vzhůru
pramice brázdí řeku.
Už je to dávno.

* * *

Kalné vody jdou.
Je dobré nadechnout se
a nebýt
rybou.

* * *

Veliké moře!
Odpusť mi moje viny
a nes mě chvíli...

* * *

Za oknem svítá.
Na sklo zamžené
kreslím,
co musí zmizet.

* * *

Co vidím z okna,
co nesu v hloubi duše?
Nikdo se neptá.

* * *

Zapadá slunce.
I v opuštěném domě
okna zazáří.

* * *

Klášterní okna.
Nahota
dvakrát skrytá.
Tajemství lůna.

* * *

V okenním skle se
spatříme.
Pohled, který
málokdo snese.

* * *

Špinavá okna.
Ledaže
v slzách hledím
sklem
do neznáma?

* * *

Pospíchám domů,
na nohou
nostalgický
suvenýr jílu.

* * *

Oněmí míza,
zazlívá
vánku
kuráž.
Žlutá tápání.

* * *

Spadaným listím
prosvítá
lampa bílá
v ohybu cesty.

* * *

Pohřební průvod.
Ústa to jméno křičí,
mysl se vzpírá.

* * *

Zdusané pole.
Není co paběrkovat,
dost je jen slzí.

* * *

Pahýly lip,
prázdnou odívá alej.
Jitřní nicota.

* * *

Daleké jaro!
Co na mě ještě čeká,
než vyjdu bosý?

* * *

Plamínky vítr
svál.
K nebi temně trčí
hořáky větví.

* * *

Do zdi
růžové
ráno se zakusuje
ledovým stiskem.

* * *

Kuchají ryby,
hřejí si prsty zkřehlé
v zabitých tělech.

* * *

Zaváté hroby,
vlídné stereotypy
ročních období.

* * *

Zima pomalu
střechýlů převis hlásí.
Akcí žalu.

* * *

Muškatý žízní,
do barev horkost stoupá.
Pije jen hlína.

* * *

Umlkli ptáci.
Jen květiny ted' plní
okolní prázdno.

* * *

Řádové sestry
vraními kroky
měří
les pampelišek.

* * *

Třezalka voní
vzpomínkou
na čaj přece
a na tu chvíli.

* * *

Úsvit se trhá.
Údolí
chtivě hltá
zašedlá mlha.

* * *

Inverzní mraky,
v nichž bílá mlha kysne,
štiplavě chčijí.

* * *

Mlhou se tyčí
jen temný obrys kopce.
Vedla tam cesta.

II/ HAIEČKU

* * *

*Dlažba se blyští.
Minulým chodcům
v pádu
spílají příští.*

* * *

*Oslizlé střechy.
Anténám
vzhůru trčí
zaječí slechy.*

* * *

*Prší a prší,
teskno se ve mně vrší
a voda stoupá.*

* * *

*Opičí oči.
Kdo po kom
první skočí?
Šlohla mi housku.*

* * *

*Slunce je delfín.
Z vln do vln
když se noří,
obzory hoří.*

* * *

*Tma nemá konce.
Majáky slepým
musí
předstírat
zvonce.*

* * *

*Dnes jsem měl kliku.
Celý den a noc
hledím
do Atlantiku.*

* * *

*Motýl a had.
V barvách je plno jedu
a v jedu chlad.*

* * *

*Africkým prachem,
chodidel bosých
změťí
třetí svět letí.*

* * *

*Zoufalství špíny.
Večerním šerem náhle
proplují stíny.*

* * *

*Pod kýlem šumí
teskné
večerní dumy.
Kdo porozumí?*

* * *

*O černou notu
pod linkou kapka pleskne
černého potu.*

* * *

*Letadlo klesá.
Slunce i Bůh se vrací
zpět na nebesa.*

* * *

*S rukama v klíně
starý muž
ještě čeká
při trpkém víně.*

* * *

*Musí to býti
vzdorovat vlnobití
skřípěním trupu!*

* * *

*Odletět k jihu.
Lehce se rozžehnati
a nést tu tíhu.*

* * *

*Kočičí hlavy.
Ulicí proudí davy,
dláždění přede.*

* * *

Prapory vlají
a srpen dusí
město,
jež ovívají.

* * *

V plameni svíčky
lesknou se všechny
dávno
ztracené klíčky.

* * *

V kuželu světla
můra svou krajku splétá.
Do smrti létá.

* * *

Úsvit a hory
obzor
pod reflektory.
Nic se neskryje.

* * *

Vesmíre věčný,
studeným prázdnem zíváš
z očí té slečny.

* * *

Nůž na dopisy.
Vykuchat břicho bílé,
nasadit brýle.

* * *

Zrezivět suše
jak cypřiš
napůl v hnědé.
Trýzněná duše.

* * *

V nehybném těle
duch ještě čeká
sestru,
či Spasitele.

* * *

Ubohý kretén,
jehož dvě sester vleče,
klopýtá vkleče.

* * *

Strukturou zdíva
smutně se na mě dívá
zazděná panna.

* * *

Tóny klavíru.
Zaklapnout černé víko,
dovršit míru.

* * *

Skřípění vlaku
železo
na železo.
Vítej, přízraku!

* * *

*Hebounký samet
psího čela
a uší
pohladí duši.*

* * *

*Miluje pití,
oči jí do šera svítí,
život je v řiti.*

* * *

*V červeni střešní
vidím tvá rudá ústa
a trsy třešní.*

* * *

*Marně mi spílá.
Kdyby mě předtím byla
nepolíbila...*

* * *

Šlápěje v písku.
Zmatená
marná
touha
být ti nablízku.

* * *

Nahoře bez
řeka se ze skal valí.
A dole — jez.

* * *

Uvnitř mé hlavy
tůně
střídají splavy.
Stůně
z té vody.

* * *

Obejmout vody.
Všechno ostatní
už je
věcí dohody.

* * *

Kry
jako břity
ční pod hladinou
skryty.
Bříškem se otřít.

* * *

Tvé okno svítí
a noc mě září krmí.
Pojídám kvítí.

* * *

Zhasla denice.
Okna jsou temná
vášní
cizoložnice.

* * *

Venku se smráká
s křikem nočního ptáka.
Uvnitř se svítí.

* * *

Venku se jasní.
Ty taky
hvězdo moje
poslušně zhasni.

* * *

Podzim už sklízel.
Hroudami
našich polí
vine se svízel.

* * *

Ohýnek z klestí.
Vzplane a zhasne
krátké
podzimní štěstí.

* * *

Ve víně mušky
si teplý podzim topí.
A v srdci kopí.

* * *

Námraza bílá
v paprscích slunce
kape
z křídel motýla.

* * *

Léto odplouvá,
na zemi v cárech
leží
sluneční smlouva.

* * *

Zorané pole,
blyštivá břicha rybí.
Jen voda chybí.

* * *

Zavírám branku,
léto má na kahánku.
Umírá v květech.

* * *

Po pluhu brány
do hrudí bodci zatnou,
rez prýští z rány.

* * *

Všechno uvadá,
s podzimem
láska sládne,
ale i zrada.

* * *

Mráz mezi stromy.
V nehybném lese
náhle
větev se zlomí.

* * *

Pláň zasněžená.
Trojice stop se vine:
pes, muž a žena.

* * *

*Ledový příkrov,
mražená touha kvílí,
všechno je bílý.*

* * *

*Sníh nemá svědky.
Beze stop
vzduchem plují
marionetky.*

* * *

*Ledový vítr,
rám
mrazem znehybnělý
v oknech tvé cely.*

* * *

*Zmrzlé květiny.
Křivá tvář
v ranním chladu,
zrcadlo viny.*

* * *

Srpnové ráno.
Než oschne rosa v květech,
je podepsáno.

* * *

Podbělem zvu tě,
přestože svítíš žlutě
žlutě a žlutě!

* * *

Rozdrtit kytku,
do louky padnout
jako motýl
v těžítku.

* * *

Temno se drolí,
ztracení ptáci křičí.
Mlha jde z polí.

* * *

Mlha jde z polí,
bělavým mlékem pluji
o bílé holi.

* * *

*Parky jsou pustý.
Líbáš mě mlhou chvatně
chladnými ústy.*

* * *

*Poslední haiku.
Ještě jen verš a tečka
a mám to v cajku.*

JáMy

Motto:

Já jsem si svou duši nevymyslíl.
(Josef Čapek)

Soumrak se modře rozlévá

Soumrak se modře rozlévá
Tak modře rozevlátý
Modrý je Řím i Ženeva
Modré jsou Emiráty

Kráčím, kam se mi zamane
Modravým podvečerem
Modř na chvíli mě uhrane
Nežli se stane šerem

Modrá je jako hlubina
V které se topí má vina

A na okraji lesa
Pak s mlhou ke dnu klesá

Jako tok horské říčky

Jako tok horské říčky
Život odletí
Jen útlé kalendářičky
Se kupí v šupleti

Prach klade šedou roušku
Blednou regály
I čas jakýsi v kroužku
A iniciály

Jak říci, co to bylo
Zda vášeň nebo cit
Když se to podařilo
Tak pěkně utajit...?

Úděl otce

Za trochu lásky šel bych bos
Zmizelých šlápot je mi nenávratně líto
Příklad z politiky:
Držím své dcery jako Josip Broz
Jako Tito
Svazové republiky

Vedu je k citům myšlenými drátky
Z toho přediva
Hlava třeští
Jenže až umřu, tasí drápky:
Táta se nedívá
Vzhůru do neštěstí!

Tak mě to bolí, když jim velím
I na té fotce
Pobledlý
Dojat svým vlastním údělem neveselým
Údělem otce
Jemuž se děti povedly...

Mobil

Volalo mi včera
Sedm omylů
Špatně jsem je slyšel
Asi z mobilů

Měli slabé hlasy
Šumělo to tam
A já jsem si zrovna
Připadal tak sám

Mám však jejich čísla
Na svém displeji
Můj mobil je chová
Jako naději

Až se jednou spletu
On je vytočí
Pak se uslyšíme
Z očí do očí:

Já tu taky žiju
V tom světě uhnutém
Na displeji to máš
Černé na žlutém!

Neděle

Tak strašně strašně toužím
Po něčem velikém
Já nevím — po svíčkové
S trojitým knedlíkem!

Lví srdce Horké čelo
Marný sen o štěstí —
Zas vepřo knedlo zelo
A jenom se šesti...

Vzpomínka

To jsem se jednou
(Stydím se to říci)
Normálně
Posral na ulici

Přišlo to na mě
Už jsem nebyl děcko
A já chtěl k mámě
To je všechno

Jde jenom o tu vzpomínku
Jak posranej chce maminku

Co vzpomínek tak člověk sebou vláčí
Jež tíží jako hovno v punčocháčích...

Výročí

Vždycky když spustí masa ryk
Cítím směs zla a studu
Abych si ale zvolna zvyk —
Slovan jsem, Slovan budu

Nežli se najdou viníci
Falešní nebo praví
Je tu jen masa ryčící
A omyl triumf slaví

Je podezřelé mlčení
Podezřelejší hlas
Jež vydávají bezcenní

Jež slýchám zas a zas
Jediný, jenž se nemění:
Toť ryčení těch mas

PC

Míval jsem věty v notýsku
To znamená že
Perem
Dnes píšu radši
Na počítači
Je to jak čmárat do písku
Pláže
Špatným směrem

JáMy

Kryt příkop nebo hrob
Deru se zeminou
Spletence stop
Cíl neminou

JáMy! Kovově kříslo
Jednotně množné:
Vyber si číslo
Pokud je to možné

Propocen ale v bílém
Z pondělka do pátku
Zištěně se družím s jílem
A doufám v oplátku

Je večer modravý

Je večer modravý a Petřín zmrzle dýchá
Věčně žít s pohledem upřeným na Prahu
Má modrá hodina je pokorná a tichá
Tu dává naději, tu bere odvahu

Tou modří posedlý, jež nebi kane z rány
Tou modří večerní tříštěnou do střepů
Tou modří na křídlech, co roznášejí vrány
Tou modří procházím bosý a poslepu

Po ničem netoužím, jen zadržet tu chvíli
Sám sebe za slova však chytit nemám síl
Duše je na dosah a hodina se chýlí
Den padá do temnot a mne tu zůstavil

Tak jako tak se ale oko kalí
V místech, kde jsme se milovali

Angiolo Poliziano
RISPETTI E DISPETTI
(Poklony a pošklebky)

RISPETTI

Jaký to plamen

(Che fiamma)

Jaký to plamen plá mi v hrudi
což ještě nejsem dosti stár?
Bere mi dech a ze sna budí
jeho žár

Spálené srdce horká hlava
a pleť načisto popelavá

jak smolná louč jsem láskou chyt
a prosím Nehasit

Tma sedá

(Oscura viene)

Tma sedá Arno černě svítí
slunce se šetří na ráno
zbývá jen najít důvod k žití
a mám vyhráno

Okolo umírá i žije
celá má sladká Florencie

kdekdo mne líbá jen vy ne
a to je důvod nad jiné

To vítr v noci

(La tramontana della notte)

To vítr v noci orval rudé máky
déšť lepí lístky na kamení skal
krvavý dekor pro diváky
po ránu kdosi přichystal

A ty se ptáš proč jsem tak bledý?
Protože jsem tu naposledy

Podívej déšť už ustává
Čeká mě cesta krvavá

Ach zapomněl jsem

(Oh smemoravo)

Ach zapomněl jsem jak ta láska bolí
myslel jsem když mi šedne vlas
že odolám už navždy komukoli
Netušil jsem že potkám vás

Ted' chci jen po psím žít ve vašem stínu
Má — nemá? otrhávat kopretinu

Však vašich očí jasná šed'
chmurnou mi dává odpověď

Zatímco pláču

(Mentre sto qui piangendo)

Zatímco pláču lidé se mi smějí
prý všechno jednou přebolí
prý nelze prožít život v beznaději
ať je tou dámou kdokoli

To může tvrdit jen ten kdo vás nezná
má krásná něžná sladká přelíbezná

Koho však jednou polaskal váš zrak
ten v slzách trpí zrovna tak

Jsem mrtvý muž

(Sono uomo morto)

Jsem mrtvý muž Jen vzpomínky mi zbyly
osud mi pranic nechystá
zmeškal jsem šanci zadržet tu chvíli
nepochopil jsem Mefista

Vyrval jsem si tě z hrudi jako kmínek
a teď se v pláči nořím do vzpomínek

Chci jen abys to věděla
Jsem mrtvý
Mrtvý docela

Nenávidím tě

(Che rancore)

Nenávidím tě anděli můj sladký
navštívil jsi mě nevolán
však co se stalo nelze vrátit zpátky
kynu ti od pekelných bran

Proč jsi vzal na se podobu té ženy
i tak jsem přece dosti pomatený?

A proč mě nutíš napsat list
v němž láska střídá nenávist?

Už zapomíná

(Dimenticanza)

Už zapomíná budiž Bohu chvála
i moje srdce raněné
už zapomíná žes mě milovala
Sotvakdo už si vzpomene

I já si krátím cestu k zapomnění
pro mne však žádná na obzoru není

rovinou mořem po horách —
všechny mě vedou na tvůj práh

Blíží se zvolna

(Adagio imminente)

Blíží se zvolna další léto smutku
nanovo prudké slunce střídá sních
a já už nevím co se stalo vskutku
a co jsem si byl vysnil po nocích

Po léta moji horcí snové
trápí mě pouze v lososové

ze které ale čiší chlad
A v dálce — další listopad

Tvé okno svítí

(La tua finestra illuminata)

Tvé okno svítí půlnoc kdesi zvoní
snažím se přestat tě mít rád
stojím tu ale stejně jako vloni —
až spatřím obrys půjdu spát

Okolo druhé roztrásla mě zima
křičím že okno už mě nezajímá

vítr mi od úst trhá cáry vět
Konečně!
Dneska zhaslo v pět

Zlomený měsíc

(La Luna spezzata)

Zlomený měsíc nad jezerem visí
stříbrná skoba klíček k předpeklí
proč nelze vrátit to co bylo kdysi
říci si co jsme neřekli?

Ano já vím — zase jen slova slova
přesto však prosím: zkus to se mnou znova

a všimni si mé proměny:
Jsem jak ten měsíc zlomený

Jen žádné slzy

(Nessun pianto)

Jen žádné slzy až tě zase potkám
můj pláč tě vždycky rozladí
stačí že rudnu podnapilý koptám
i tím se dosti prozradí:

Věř moje drahá vede se mi skvěle
přijímám z číše přímo u postele

modlím se abys věděla
ale jen k vínu
Bez těla

Čí ruce asi

(Che mani poi)

Čí ruce asi dotýkají se tě
Kdo líbá tvoji krásnou líc?
Kolik je smutku v jedné větě:
Nikdy víc

Ztratil jsem lásku naději i víru
bez cíle bloumám ztracen ve vesmíru

Necítím radost ani zlost
jen hýčkám minulost

On zámek má

(Ha un castello)

On zámek má a kočár Stovky sluhů
všude jen drahokam a vzácný kov
a já se motám v bludném kruhu
vlastních slov

Bojuji bojem nekrvavým
z těch slov zde pro vás stavbu stavím

a je to projekt troufalý
Jen vstupte ať vás zavalí

Spatřil jsem portrét

(Mi apparve il suo ritratto)

Spatřil jsem portrét svého následníka
jaká to šťastná náhoda
bodlo to jak jen dýka
pobodá

a pálí to jak čepel v břicho
Ale tím kdo o tobě píše

jsem já můj sladký osude
Nikdo víc nikdy nebude

Nedoufám téměř

(Quasi non spero)

Nedoufám téměř aniž léčky strojím
jen čekám co čas přinese
jako ten javor na podzim tu stojím
než vítr listí setřese

jako ten javor zbarven rudě
mám hrůzu ze všeho co bude

a zvolna z větve na větev
kap kap stéká krev

Bez vás můj život

(La vita mia senza di voi)

Bez vás můj život nemá cenu
a k smrti schází odvaha
hle zde má ruka bez prstenu
přísahá:

Při všem co léta cítila jste ke mně
světlo a spáso neopouštějte mě!

Ale jen hluchá ozvěna
zní nocí
Prázdňá bezcenná

Ó Pane odpusť

(Perdona oh Signore)

Ó Pane odpusť že se rouhám
nezasils ale sklízet chceš?
Jako bych náhle rozuměl tvým touhám —
i Ty ji miluješ!

Jen prostředník a ve Tvém jméně
kořím se oné krásné ženě!

A když jí píši za šera
Ty diktuješ mi do pera...

Sabrino pomoz!

(Aiutami Sabrina!)

Sabrino pomoz tys ji přece znala
tu před níž klekám v obdivu
stejná vlna tvé boky omývala
za azurových přílivů

V růžovém víně za soumraku plula
tvá duše dívka utonulá

Pomoz mi ať se dovolám
nebo mě s sebou vezmi tam

Víš je to horší

(È peggio, sai)

Víš je to horší než ti řeknou známí
co můžeš čekat od lidí?
Jsem prázdný jako věchet slámy
oni to ale nevidí

Jak slovník i styl zkusmo měním
v nerovném boji s utrpením

a jak si marně zkouším lhát
že jsem tě nikdy neměl rád

Tři důvody jsem

(Tre motivi)

Tři důvody jsem shledal k smrti
a všechny na svém těle máš
Pomoz mi najít i ten čtvrtý
Otče náš!

O tiché nebytí tě žádám
do tvých rukou svůj život vkládám

v němž pulzuje a kolotá
beznaděj černo nicota

Musíš mě zabít

(Mi devi uccidere)

Musíš mě zabít mám-li už být zticha
zabít dobře a úplně
špatně zabitý sténá vzdychá
tu o růži tu o luně

Marná je všecka tvoje snaha
musíš mě zabít moje drahá

pokud tě dříve nezničí
mé lásky písňě slavičí

Získala časem

(Da tanto tempo)

Získala časem pro mne gloriolu
je to můj oltář a můj chrám
všechna ta místa kde jsme byli spolu
a kde jsem náhle sám

Modlím se k nim a čelem o zem biji
když bloudím pustou prázdnou Florencií

Tma
V domě už vás neznají
jen slepá okna vrzají

Sliboval jsem ti

(Ho fatto tante promesse)

Sliboval jsem ti že po tobě žádnou
už nechci nebudu mít rád
že už mě city víckrát neovládnu
a vášním budu vzdorovat

Ale teď vidím udělal jsem chybu
a prosím Zbav mě toho slibu

Tak rád bych opět miloval
ale slovo mě váže dál...

Duše trýzněná

(Un' anima in pena)

Duše trýzněná
šťastná duše
jen ozvěna
zní hluše

a za očima
zima

led a sních
jed a smích

Když Luna vplouvá

(Quando la Luna scivola pian piano)

Když Luna vplouvá nad hladinu
a my jsme o den smrti blíž
co šeptají ti ústa stínu
Neslyšíš?

Den za dnem plyne Vše je jiné
z dále nám chladná Věčnost kyne

co temná hloubka hltavá
Jen moje láska zůstává

Ne zrovna šťasten

(Felicita imperfetta)

Ne zrovna šťasten ale usmířený
prokletí svému kráčím vstříc
na rtech mám jméno jedné ženy
jediné které umím říct

Křičím je ze sna šeptám si je v tichu
lámu je v pyšném akrostichu

a píšu pro ně rispetti
abych zmírnil to prokletí

Bud' prosím něžná

(Sii soave ti prego)

Bud' prosím něžná Obrazy jsou všední
a mnohé věty omšelé
napsal jsem je však z lásky ke dni
v kterém se rodí andělé

Odpusť mi drahá všechny moje viny
já to byl tenkrát někdo jiný

Ať řekneš Nikdy nebo Snad
vždycky tě budu milovat

DISPETTI

Kdekterý Florentán

(Ogni Fiorentino)

Kdekterý Florentán už zná mé hoře
těžko je totiž přehlédnout
od Arna po Tyrhénské moře
valí se slaný slzí proud

A všude kudy teče tudy
dívký v něm omývají údy

a topí se v něm Giulio
pod Ponte Vecchio

Všechny ty ženy

(Tutte le donne)

Všechny ty ženy co mě kdy opustily
když jsem šel ještě na dračku
bych nevyměnil za tu chvíli
kdy jste mi řekla Miláčku

Tu směnu mi však nikdo nenabízí
vy mně i já vám jsme teď cizí

Bylo to jenom na zkoušku
tak tedy sbohem Drahoušku...

Inu tak...

(Ebbene...)

Inu tak nezestárnem spolu
rozetneme ten bludný kruh
odcházím od lože i stolu
a moje kroky řídí Bůh

Ach jak rychle mi zlhostejněla
pachuť tvých jídel vůně tvého těla
Kam se ta láska ztratila?
Jako by ani nebyla...

Jenom pár věcí

(Solo alcune cose)

Jenom pár věcí už mě k tobě váže
nůž hřeben pírko úspory a dům
víc nikdo neprokáže
úřadům

Zabít se nožem nečesaný chudý
utíkám z toho domu nudy

a nechci nic jen pírko do vlasů
Vždyť víš jak trpím na krásu

Starý muž

(Uomo vecchio)

Starý muž líbá starou ženu
ve stínu staré postele
Jen si ten obraz připomenu
mám husí kůži po těle

Tím s vámi končím srdce moje
poražen kvapně prchám z boje

šťasten že mě nic nenutí
být vaším svědkem v stárnutí

Já budu čekat

(Aspetterò)

Já budu čekat až se něco stane
já nevím přesně co a jak
až pukne nebe až oceán vzplane
já budu čekat na zázrak

A hle — zde dvojí ostří času:
dost pro mou lásku málo pro tvou krásu

Vždyť už se zvolna chápe zmar
tvých bez dvou do třiceti jar...

Miláčku

(Tesoro mio)

Miláčku všeho jen do času
květy v tvé váze zvadly
zbyla jen vzpomínka na krásu
strach před zrcadly

Černá voda se valí Arnem
jako stesk po všem ztraceném a marném

a na hladině odlesk chvil
kdy prý jsem s tebou byl

Říkej si co chceš

(Puoi dire quel che vuoi)

Říkej si co chceš moje milá
atši jsem bez dvou za dvacet
mysli žes mě opustila
nebudu ti to vyvracet

Co bylo už mě nezajímá
přišel čas rázně změnit klima

Oko snad ještě slzy prolévá
však v srdci — jaká úleva...

Trápit se umím

(So stare in pena)

Trápit se umím to je očividné
stačí jen nalézt pohnutku
slzy se řinou krev mi v žilách stydne
když si dám povel k zármutku

Není mne ani zapotřebí
jak Krista Pána přitloukati hřeby

k mým prázdným pašijovým hrám
postačí vlastní sebeklam

Zoufej si se mnou

(Disperati meco)

Zoufej si se mnou slunce nad obzory
kvílejte vichry plačte oblaka
jsem chorý
nic mě neláká

Netoužím po ní ani málem
to si jen hraji s ideálem

do chvíle než se provalí
jak šťasten bývám zoufalý

Každý můj pocal

(Ogni mio bacio)

Každý můj pocal chutná žlučí
a každé moje slovo lež
Srdci prý člověk neporučí —
ale kdež

Láska je věcí rozhodnutí
a tak jsme něžní nebo krutí

a člověk lže a předstírá
a s takovou i umírá

To se tak říká

(È presto detto...)

To se tak říká že čas rány hojí
co krvácelo zacelí
Ta pravda sotva dítě uspokojí
a já jsem dospělý

Slastnou beznadějí
krvavé moje rány zejí

Ani je sčítat nestačím
a dál se s láskou mrzačím

Proč netrápí se

(Perche non si dispera)

Proč netrápí se jsouc mnou opuštěna
a jakým právem žije dál?
Což jí snad prospěla ta změna?
Kdo se to nad ní slitoval?

Jaké to štěstí se jí v očích zračí —
že by byl hezčí bohatší a mladší?

Dost už! Ty představy jsou nevkusné
a člověk po nich neusne...

Já také vím

(So anche io)

Já také vím že sedá vrána k vráně
a zvony nikdy nazpět nebijí
to platí nejen na Balkáně
nýbrž i ve Florencii

Ušetři mne už tak dost šíleného
nechci tě vidět sedět vedle něho

a ztrat' se někam ať tvůj smích
nemám na očích

Co je to se mnou

(Cosa mi succede)

Co je to se mnou já se nepoznávám
kam poděl se můj blahý klid?
Na odiv trýzeň svoji dávám
lásku jsem uměl utajit

Jenom v roli
lze zapomenout jak to bolí

Nenávist láska vzestup pád —
nastudovat a odehrát...

Jsem povrchní

(Sono spensierato)

Jsem povrchní a bezpochyby
se nedostanu do ráje
když se mi totiž někdo líbí
hned věřím že to láska je

Krásná tvář chůze věk a míry
jsou pilíře té mojí víry

V marnivé honbě za tělem
spletl jsem si vás s andělem

Co je ve mně

(Il migliore il peggiore)

Co je ve mně dobrého co zlého
když zahořím je mi jedno čím
Máte pravdu že jsem schopen všeho
z okna však už pro vás neskočím

Přece víte — vaše ruka bílá
v rozběhu mě jemně zachytila

a co vám budu povídat
pak přišel mnohem horší pád...

Vy bledá kurvo

(Voi donna infame)

Vy bledá kurvo s černočernou duší
zrozená z pouličních stok
kvůli vám napjal Cupido svou kuši
a k lásce zbýval jenom krok

Byla jste dobrá leda na zabití
kdybych se nebál že mě při tom chytí

v každém případě
jste vždycky první na řadě

Hled'te si svého

(Non badateci)

Hled'te si svého zločinného troupa
sdílejte spolu zlatou mříž
a nebojte se moje hvězda stoupá
výš

Má nenávist je hluboká a čistá
vždyť okouzlil vás ryzí arivista

jenž pánu líže lejno z bot
Máte to pěkný doprovod...

Jak den a noc

(Come giorno e notte)

Jak den a noc mně v mysli střídají se
vzpomínky na náš křehký vztah
jednou se nesou na stříbrné míse
jindy na márách

Ať tak či tak jedno vám neprominu
že je lze setřít jako opar z cínu

S pamětí v mlhách srdce kornatí
a to co bylo neplatí

Má láska vpravdě

(Il mio amore davvero)

Má láska vpravdě už jen doutná
netuším co jsem vám kdy psal
Od vinic tiše hraje loutna
a není důvod truchlit dál

Co bude teď? To nikdo neví
Nudí mě už i vlastní žalozpěvy

ode mne k vám se jako most
klene lhostejnost

Týdny jsem ležel

(Settimane giaqcuì)

Týdny jsem ležel v horečkách
a blouznil po vás moje milá
scházelo mi to útlé Ach
jímž jste mne vždycky odměnila

Bylo to sice krátké
ale sladké sladké

Teď vládnou nové pořádky
a po Ach ani památky...

Už jsem syt

(Ormai sono sazio)

Už jsem syt florentského bláta
klopýtnuv cestou do ráje
Když po mém hřbetě vaše nožka chvátá
cítím že cosi nehraje

Padám a klesám a poco a poco
Má drahá vyserte si oko

neničte lidské osudy
a choďte jinudy!

Kdybyste aspoň...

(Magari fosse vero...)

Kdybyste aspoň byla mrtva v Pánu
nosil bych květy na váš hrob
a nehledal bych na dně džbánu
co mělo zmizet beze stop

Netrápil bych se tím co není
jen bych vám popřál šťastné tlení

a byl bych vcelku spokojen...
Takhle vám přeji Dobrý den

**BALADY
Z BANKOVNÍHO
SEKTORU**

Motto (lidová píseň):

*Blaze tomu, kdo nic nemá
nestará se, kam co schová
směle lehne, směle vstane
žádnej mu nic neukradne*

Za penězi

Já se pachtím za penězi
Jako jiný za láskou
Miluji je, ať je získám
Sázkou nebo nadsázkou

Prachy

V srdci mám jen prachy
ale že jsem plachý
obcujeme vždycky
jenom platonicky

V bankovním sektoru

V bankovním sektoru
pravil netvor netvoru:
mívám sen o nouzi
pořád mě to probouzí
příšero nejdražší
ať už mě to nestraší
slib mi že nezchudnem
v našem světě obludném

Vánoce

Bída je bída je
furt mi rostou výdaje
musím se snažit žít skromně
pod mostem nebo na stromě
na stromě nebo ve stoce
to zase budou Vánoce...

Manželské spoření

Z manželského spoře spoře
spoření
vyšli dosti spoře spoře
oděnění
ač byl úrok nulo nulo
nulový
zůstalo jim jenom velký
kulový

Daňový subjekt

Já jsem subjekt daňový
zaplatil jsem daně
už si šetřím na nový
dosti uondaně

Zase podat přiznání
doznat celou vinu —
Ale kdo mi zabrání
chcípnout v předtermínu?!

Dva lichváři

Dva nepatrní lichváři
i když to tají
se s věřiteli nepáří
chci říci nepárají

Dva bankéři

Dva obezřetní bankéři
druh druhu dvakrát nevěří
tak už to chodí v byznysu
svině má sketu za kysu

V Oberbance

V Oberbance
odrbali otrhance
otrhali odrbance
tak to chodí v Oberbance

Bankovní účet

Na svůj bankovní účet
můžu si jak chci čučet
stejně nic nevyčučím
a tak si radši pučím

Přes přepážky

S lehkostí vážky
vyhnu se frontě
běh přes přepážky
s nulou na kontě

Peníze

Peníze jsou jediná věc
Na které mi záleží
Ať je získám vydíráním
Darem nebo krádeží

Oběživo

Věra prý co je živa
netkla se oběživa
říkala že z něj zvrací
neb páchne lidskou prací

Dva magnáti

Dva nepatrní magnáti
sčítali Dal a Má dáti
a tak jim roky plynuly
až nula pošla od nuly

Oligarcha

Pluje pluje archa
na ní oligarcha
vpředu nic vzadu nic
jen to moře investic
než dopluge k přístavu
bude z toho na hlavu
ty vole
byznys to je řehole

Penále

Až budu ležet v penále
dál budu platit penále
prach jsem, v prachy se obrátím
dokud to všechno nevrátím.

Těžce

Težce těžce
tahám prachy z měšce
tam vklouzly lehce
ven se jim nechce

Karta VISA

Moje karta VISA
to je pěkná krysa
nedá a nedá
mrcha jedna bledá!

Majitel pinu

Majitel pinu
pyšně vám kynu
na vaší bídě
nenesu vinu
a přehlížím vás
jako krajinu

Investice

Měl jsem sice
jisté investice
obnos byl vložen
do chlastu do žen
do ulice

Nouveau riche

Šel zbohatlík po ulici
vedl s sebou zbohatlici
kiš kiš
nouveau riche
zatímco ty spíš

Uzávěrka

Udělejme uzávěrku účetní
dokavad jsme ještě trochu příčetní
až budeme slabomyslní
kdo za nás ty formuláře vyplní?

Platím

Žádná podlost ode mě se nečeká
dluhy vracím dávám přednost dámě
Platím zkrátka za slušného člověka
Čekám jen kdy zaplatí on za mě

Před směnárnou

Před směnárnou za směnárnou
zpívám svoji píseň marnou
Chudoba cti netratí
chlácholí mě prachatí

Zkorumpování

Zkorumpování
kde jste schovaní?
Půjčte mi ňáký
prachy na hraní
prozradte taje
jak se to hraje
vemte mě s sebou
v daleké kraje
kde vládnou money
bez bázně a hany
a kde jsou všichni
zkorumpovaný
V tom ráji Rusů
a dobrého vkusu
snad budu taky
konečně v plusu

V našem bankovním ústavu

V našem bankovním ústavu
všichni jsme trochu na hlavu
jak říká hlavní účetní
sám dosti silně debetní

Dotace

Já mám dotaci
v matraci
aspoň se vyhne
inflaci
já mám subvenci
v kredenci
chráněnou před e
videncí
však on se úřad
nezblázní
nad mou grantovou
nekázní

Aktiva

Aktiva aktiva
vložil jsem vás do piva
půllitr likvidní
ten mě vždycky uklidní

Zaplatil jsem daně

Zaplatil jsem Daně
zaplatil jsem Táně
zaplatil jsem Janě
zaplatil jsem Stáně
nezklamal jsem dívčí důvěru
Ale tobě ministerstvo
tobě naseru!

Odčitelné

Založil jsem si do složky
odčitelné ponožky
až přijde čas je odečíst
až zavolá mě předpeklí
vezmu je s sebou do těch míst
nastane den mých fuseklí

Úrok

Marné zaklínání
marné modlení
peklo už mě shání:
Zaplať do svítání
úrok z prodlení!

Bankovky ševelí

Bankovky ševelí
mince chřestí
putyky bordely
všecko je prdeli
i to štěstí

POŠTA SHORA

Pošta shora

Za zavřenými víčky
trápí mě zjeveníčky
mezi vlčky
a psíčky
apokalypsičky

Chvění
až do konečků dění

Chorá
pošta shora

Neschopen spánku

Neschopen spánku
obracím stránku

Už mi to leze krkem
hodina mezi psem a vlkem

Pátrám po smyslu postelí
a v prstech listy ševelí

Dva bílí osli

Dva bílí osli
zbloudilí
mou nocí prošli
před chvílí
kam jdou
oslíci bílí
černou tmou

Zkratky

Zkratky
vraťte mě zpátky
do lůna snění
do lůna matky

Jsem necvičený
a nic z toho nesmí
opustit tyto stěny
vrátky

Zlomené zlo

Zlomené zlo
rybami obnáší hřbety

Nasáklé tmou
jde mi v ústrety

Ze snů

Ze snů beztak vratkých
vyrve mě jméno Rubemprée
a plaché buráčení
varné konvice

tolik r krátkých
v probouzení
k marné logice...

Výplachy databáze

V dechu to přerývá
Již protrženy hráze
Zaživa
Výplachy databáze

Slané je kyslíkující
hoře bolem

A co se stane
skličující
pro ty kolem

Rožmitál

Implementace myšlenek
dostředivého chladu
do snu
s jednou rukou
nataženou
proti uřknutí
a druhou vzadu

Rožmitál
příčestí neveselé
hlásí mi
k čemu došlo

Zpěv

Rozdr

obeno

stř

ípky

dozačínaly

ach tak nenáročně

Na rtech zpěv

chuti razítkové barvy

dvakrát nočně

Kolika snu

Kolika snu
útroby noci
polyká
trýzněmi
hýří

Na Zemi
budou čtyři
a Tam
to cvrliká —

Netopýři...

Sen

Jsem prchající zvěří
sám
v těle kočky Mrouty

Tak nepietní
drápy

A za mnou
rešeršěři
četníci četní
s pouty

Do něj chlapi!

Tepaní strážlící

Tepaní strážlící
tepaní skřívani
musí si odříci
létání
zpívání

S úsměvem na líci
pravím vám: Ne paní
tito jsou tepaní

Bosky

Na lžíci uhlí
oheň v nádobě
dodávám
oharky k výrobě
korkových lodí

Dna se dmou
Bosky
prohmatávám trosky
prsty u nohou

Nečistý jehlan

Nečistý jehlan
slíny zapaluje
opěra bodá

Echo mrtvé sluje

K membráně nebes

S kořistmi stoupat
na vlnách nářků
k membráně nebes

Nebrat rukojmí

Pomalý dostih

Až se setmí
obejdu tyče

Ulízaní
půjdou přímo —
lastura s pískem
kovy v kameni

V pomalém dostihu
dotrám koně
k pochybné trofeji

Nebudu křičet
zařát ve třmeni

Rozkoly v ohbí

Tučně
tištěný žal

V přemetu
kanu i zurčím

Pleskání
ploutevnaté
drnčení v průrvě

Určím
čas střetu
blahovlně

Sen

Malé a hrbaté zvíře
jež cinká
opravdu jako krysa

A když jsme vešli
tančilo
na plochém kameni

Bezmezné

Bezmezné
proudí trupem
bezmezné
bezejmenné
s šílenstvím
extatické hrůze
na odiv

Králci trylkují
něžnými hlasy
Něco se stane

Prázdnota

Flavio ztracený v Mestre
vzpomínka
doutníkového tvaru
a vůně křísnutí
křemenných oblázků

Prázdnota dětství

Snídá

Proč ještě snídáš
táži se soustavy skvrn

Zdvořile hovořím
se svou vlastní hrůzou
za všech okolností

Vím o těch ptácích
kteří mi sedají na ramenou

Když mají vzlétnout
změní se
v tučný bezkřídlý hmyz

Veselý autobus

Rozdotvořeno
v náhlém
devět jich hodlalo
Pane

Falešný ruměnec
nad horizontem
zterešlý karmín
plane

Veselý autobus
divoce rozkroužen
nikdy už
nezastane

Prýskání

Prýskání ve snech
nekladné nezáporné
cinknutí smaltu

Špičkami
pod kopci ledovců
pohnou
ruce vdovců
v Baltu

Trpaslík

Měl krásný úsměv
jsa trpaslíkem

Dvě dámy v bílém
čněly
jak mramorové věže
pohledy upřené k zemi

Bílé schody

Jsou bílé schody z kříd
a mají ostře řezané hrany
po nichž se sestupuje
zábleskově
na místo určení

Ony se prašně drolí

Zaklet

Jsem zaklet
v nerozmanitosti

Tyčí se jako stěna
na druhé straně výšky
kam slova
doléhají vykostěna
jako pampelišky

Umře

Umře kousnutím
a místo lva
uslyší páva

Nemoci neporučíš

A co se rozléhá
to je svaté

Ovčácký pes

Háčkuji trvanlivě
jako ovčácký pes
(chundel to jistí)
krajkami vzhůru

Ovšem
i to je možné
ale nesmí
v tom být dráty

V ústrety

Beze vší bázně
jdu jí v ústrety

Zhubnu
a potom umřu
zvesela a rázně

za zvuků bubnu
a trumpety

Podstata hluku

Duše
a podstata hluku
neslyšně plyne
nezřetelně

Hluše
ozevně tluku
da capo al fine

Vřava je ve mně

Venku je mír

Sumčími vousy

Sumčími vousy
ohledávám dno
k dopadu pádu

zbytečně
nestatečně

Pendlovky jdou si
bez ladu a skladu
netečně
věčně

Vyhlídka dovnitř

Jsem smířen
s vyhlídkou dovnitř

Je to jak postižení
a tam to vědí

Menší bohové
jsou monotónní:
Není-li určeno jinak
potvrďte příjem

Modlitba

V reakci
na včerejší noc
zdánlivě kolísám
při kraji.

Toto jim dlužím:
Nespasím
nevykupuji

Modlitbou
je mi
blábolení

V reflexi dění

V reflexi dění
všechno ostatní
bledne

Dal jsem se strhnout
malými poníky
chvátám
a látám
lepkavé
bědné
k zapomnění

Ve tmě

Ve tmě jsou skuliny
jimiž to prýští
pukliny
 škvíry

Temno jsouc vykrveno
plihne

Všechno je malé

To není tak
krátce ani dlouze

Neklid vévodí

A z bytostí
jen dlouhé pochody
sýkorek
 či myší

Všechno je malé
bolesti
na pozadí

Šumění

V trvalém šumění
rozumně
poptávám deku
aniž bych
zpochybnil zdroj

Vědomí vleku
postroj
a oj

Drama

Z rekvizit šera
rodí se drama
bez režiséra

Jen já a jáma

Cela

Spanilá cela
řídne a hasne
stěny se bohatí

Procitnu zcela
až bude jasné
že se to vyplatí

Končí hrátky
až příliš zřetelně
vím o svém bytí

Vracím se zpátky

Vstupuji bezcelně
do boží řiti

Samota

Únavná samota
již nevyličím

Samotná únava
není ničím

Odumíraje

Odumíraje
znovu vznikám
tón tuši
v bezvětrí

Jen kaňka
ústí chodby nikam
na bílém přisestří

Tiše

Tiše
tak tiše
dostavilo se kliše
a banality
převlečené v city

Je ráno
nebe promodrává
a moje dítě vstává
a moje žena spí
Ve snu
tajemství

Zjevení

Ach vy má zjevení
střetnutá v šeru
nedutám
ale se neposeru

Ach vy mé vzpomínky
blednoucí
obtížné věno
zatlouci
co není zatlučeno

Ach vy mé polosny
jiskřivy
v snění
všechno se pokříví
v probuzení

Modré slzy halenek

Neplačte halenky
modrými slzami
že se víc nevrátí
co už je za námi

Neplačte halenky
slzama blankytu
že už je v nadiru
co bylo v zenitu

Neplačte halenky
oblými tvary
že už jsem starý

A blues

Blues
ty blues
nic ve zlém
i ty jsi tu

To ve tvém
rytmu vlezlém
ztrácím
identitu

Má duše
uhelnatí
a to mě
láká

v tobě
se ztratí
stesk
sudeťáka

Vyhnout se
starým místům
nějak se
z toho dostat

kynu všem
onanistům

a rakovinám
prostat

A blues
ty blues
co změním
zastydlý obrozenec

já v tobě
nekořením
ani na ten
věnec

Mé blues
jsi jako panna
která
čeká tu na Tomana
na Gellnera

Ediční poznámka

Kniha *Básně* obsahuje deset básnických sbírek Jiřího Dědečka z let 1987–2020. Vycházejí zde ve stejném znění jako ve svých prvních vydáních, s výjimkou sbírky *Měsíc nad sídlištěm* (1987), z níž autor vypustil několik znělek, otištěných o tři roky později ve sbírce *Znělky*.

Bibliografické údaje předchozích vydání:

Měsíc nad sídlištěm (1987)

Praha: Středočeské nakladatelství a knihkupectví 1987, 115 s.

Znělky (1990)

Praha: Československý spisovatel 1990, 76 s.

Ilustrace Pavel Sivko

Defilé (1991)

Praha: Středočeské nakladatelství a knihkupectví 1991, 80 s.

Můj vůz (1999)

Praha: Maťa 1999, 125 s.

Ilustrace Xénia Hoffmeisterová

Věci po mrtvých (2001)

Praha: Torst 2001, 35 s.

Haiku haiečku (2008)

Praha: Galén 2008, 95 s.

JáMy (2008)

Praha: Spolek českých bibliofilů 2008, 18 s.

Ilustrace Jitka Vobořilová

Angiolo Poliziano: Rispetti e dispetti. Poklony a pošklebky (2009)

Praha: Galén 2009, 63 s.

[Literární mystifikace, autorem a nikoli překladatelem z italštiny je Jiří Dědeček]

Balady z bankovního sektoru (2016)

Praha: Limonádový Joe 2016, 38 s.

Ilustrace Adam Hoffmeister

Pošta shora (2020)

Praha: Limonádový Joe 2020, 97 s.

Jan Šulc

Jiří Dědeček
Dobry ráno
Básně z let 1987–2020

Edice Poezie

Ilustrace na obálce z Pixabay.com

Ediční poznámka Jan Šulc

Korektura Jaroslava Bednářová

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 10. 1. 2025

ISBN 978-80-274-4243-0 (epub)

ISBN 978-80-274-4244-7 (pdf)

ISBN 978-80-274-4245-4 (prc)